

Nadia Rămîne
10

TRIPLĂ CAMPIOANĂ
OLIMPICĂ,
CAMPIOANĂ
EUROPEANĂ,
CAMPIOANĂ
MONDIALĂ
la Strasbourg,
**NADIA
RĂMÎNE
NADIA!**

SPORT

NOIEMBRIE 1978 *Nr. 11*

REVISTĂ ILUSTRATĂ LUNARĂ
A CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU
EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

12/8d

ÎN ACEST NUMĂR:

FOTBAL:

- «TRICOLORII»
ÎN SEZONUL
DE TOAMNĂ

(Pag. 6—7)

- FOTBALIȘTI TINERI DESPRE
CARE SE VORBEȘTE:

FL. GRIGORE (C.S. Tîrgoviște)
AUGUSTIN (DINAMO București)
ANTOHI (S.C. Bacău)

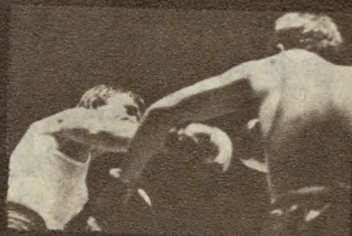
(Pag. 9—10)

RUGBY: ȘI ACUM, ÎN FAȚA
XV-LUI NOSTRU, PARTIDA
CU FRANȚA

(Pag. 12—13)

BOX:

PREA
MUȚI...
INVITAȚI
LA TURNEUL
FINAL

(Pag. 16)

POLO: DINAMO BUCUREȘTI,
CAMPIOANĂ NAȚIONALĂ

(Pag. 14—15)

ÎN
PERSPECTIVA
J.O. '80

SPERANȚELE
NOASTRE
SE ÎNDREAPTĂ
SPRE...

FLORETISTA
GABRIELA
BETUKER

(Pag. 18)

Prezentarea artistică: Gheorghe DEDIU

Prezentarea tehnică: Aurelian UDROIU

Redacția și administrația: str. Vasile Conta
16, București, Sectorul 1, Oficiul poștal 22.
Telefoane: 11.04.28 și 11.10.05. Abonamentele
se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în
întreprinderi și instituții prin difuzorii volun-
tari. Costul abonamentului: 3 luni — 7,50 lei;
6 luni — 15 lei și 1 an — 30 de lei. Cîșitorii din
străinătate se pot abona adresîndu-se la
ILEXIM, Departamentul Export-Import Presă,
P.O. Box 136—137, telex: 11226, București,
strada 13 Decembrie nr. 3.

Revista se tipărește la Combinatul poligrafic
«Casa Scintei».

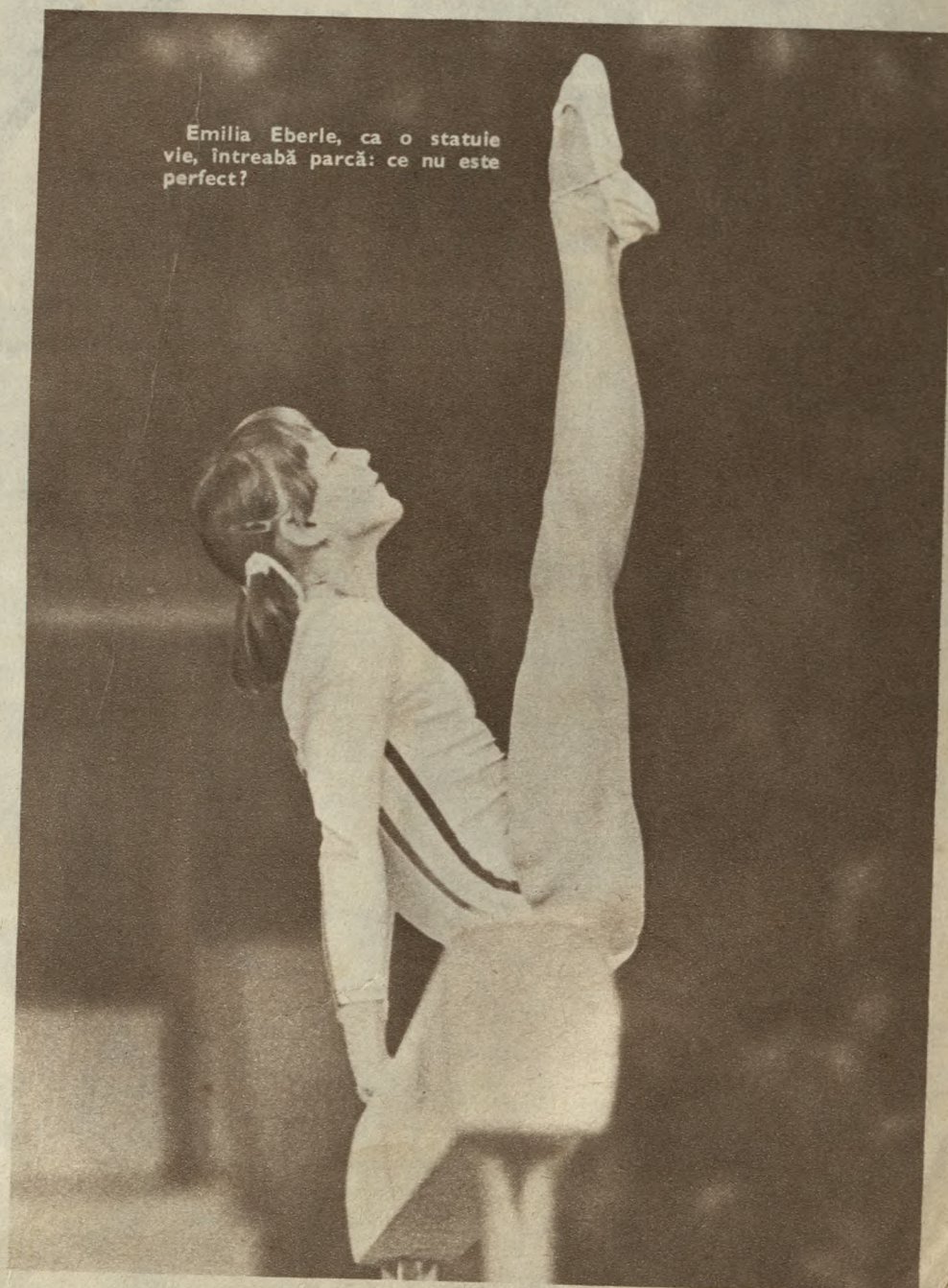
43806

MARELE

de la ST

A fost, într-adevăr, un spectacol grandios, această a XIX-a ediție a campionatelor mondiale de gimnastică, desfășurate la Strasbourg în marea sală expozițională «Rhenus», cu o capacitate de aproape 10 000 de spectatori: 33 de țări participante din toate continentele; peste 20 de echipe complete, la băieți (24), la fete (23); aproape 400 de gimnaste și gimnaști în concurs dar 500 de ziaristi, cifră în care sînt incluși tehnicienii radio și TV; peste 70 000 de spectatori plătitori în 8 zile de concurs; transmișiuni televizate în circa 35 de țări europene și transoceanice, în pofida dificultăților de semnal TV din primele zile; exerciții din ce în ce mai dificile, de mare virtuozitate, pe scurt, un mare și impresionant recital de gimnastică la care sportivii României au răspuns «prezent» și au recoltat cel mai mare număr de medalii obținut pînă în prezent la campionatele mondiale: 7.

Emilia Eberle, ca o statuie
vie, întreabă parcă: ce nu este
perfect?

SPECTACOL STRASBOURG

GIMNASTICA ROMÂNEASCĂ: 7 MEDALII (1-3-3) LA CAMPIONATELE MONDIALE

Scena gimnasticii de la Strasbourg a fost, într-adevăr, încântătoare. Francezii, a căror unică speranță era o medalie de bronz pentru campionul lor Henry Boerio, au pregătit la Strasbourg o sală enormă, gătită artistic, în care decorul natural de arbuști și flori multicolore oferea, de-a lungul pauzelor o recreație plăcută pentru sportivi și spectatori. Pe această scenă inundată de reflectoare au fost ațintite privirile lumii sportive timp de o săptămână. Farmecul gimnasticii care a inundat globul după Jocurile Olimpice de la Montreal, datorită în primul rând grației Nadiei Comăneci, a rămas viu în memoria acelor care iubesc ceea ce este frumos, gingaș, delicat și elegant în mișcare și sport. Este tocmai ceea ce gimnastica feminină românească a reușit să întru-nească într-o echipă a cărei stea a fost Nadia. Va rămâne Nadia o stea iar echipa de gimnastică a României va străluci printre primele echipe ale lumii? Aceasta era întrebarea care preocupa la Strasbourg pe toată lumea. **Nadia va rămâne Nadia?** Pe noi toți, întrebarea aceasta ne

preocupa de mult și, cu cât se apropia confruntarea cu scena și concurența de la Strasbourg, creștea dorința arzătoare ca **echipa României să cucerească primul ei buchet de medalii la un campionat mondial iar Nadia să devină și campioană mondială.** Într-o apreciabilă măsură dorința ni s-a împlinit și am trăit astfel la Strasbourg zile de satisfacție transmise de presă și televiziune în întreaga țară. Datorită unui complex de măsuri aplicat de C.N.E.F.S. și de federația de specialitate, în urma unei puternice mobilizări a gimnastelor și antrenorilor lor s-a reușit un bilanț de **6 medalii dintre care una de aur pentru echipa feminină și o medalie de bronz pentru echipa masculină.** Astfel a fost stabilit **recordul de bilanț al participării gimnasticii românești la campionatele mondiale: 7 medalii.**

Aceste medalii, îndeosebi cele de aur

Aurel NEAGU

(Continuare în pag. 4—5)

Clipe coplesitoare: florul dat de acordurile
Imnului patriei și înălțarea tricolorului

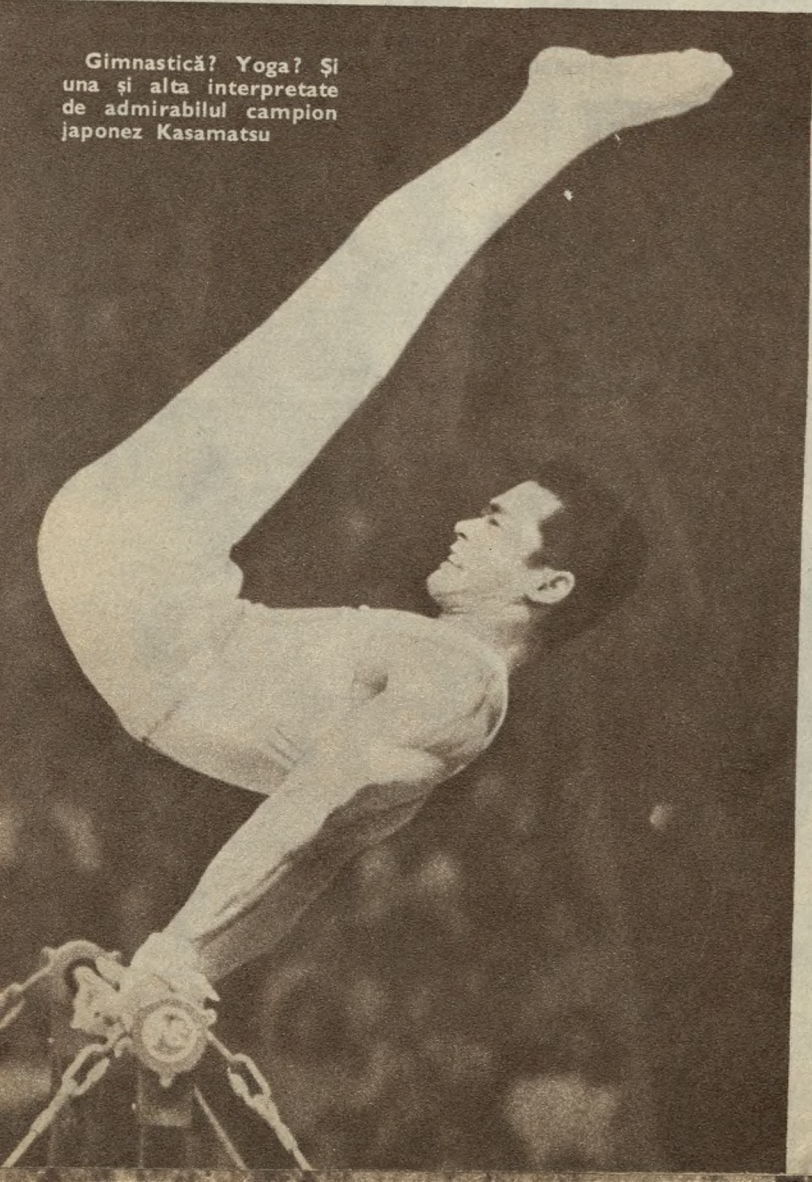
Nadia nu mai este un fluturas,
ci o balerină gratioasă, în sbor...

FETE Echi: 1. U.R.S.S. (Muhina, Kim, Filatova, Șapoșnikova, Arjanikova, Agapova); 2. România (Comănești, Eberle, Ungureanu, Neacșu, Grigoraș, Vlădăraș); 3. R.D.G. (Süss, Hindorf, Kraker, Kunhardt, Wittwer, Sube); **Individual compus:** 1. Muhina; 2. Kim; 3. Șapoșnikova; 4. Comănești; 5. Eberle; 6. Cerna. **Aparate Sol:** 1. Kim și Muhina; 3. Johnson (S.U.A.) și Eberle. **Sărituri:** 1. Kim; 2. Comănești; 3. Kraker. **Paralele inegale:** 1. Frederik (S.U.A.); 2. Muhina; 3. Eberle. **Birna:** 1. Comănești; 2. Muhina; 3. Eberle.

BĂIEȚI Echi: 1. JAPONIA (Kenmotsu, Kasamatsu, Kajima, Shimizu, Tsukahara, Smiraishi); 2. U.R.S.S. (Andrianov, Ditiatin, Kacev, Markelov, Grisin, Azarian); 3. R.D. Germană. **Individual compus:** 1. Andrianov; 2. Kenmotsu; 3. Ditiatin. **Aparate Cal:** Magyar (R.P.U.) **Sol:** 1. Thomas (S.U.A.). **Inele:** 1. Andrianov. 2. Ditiatin; 3. Grecu. **Sărituri:** 1. Shimizu. **Paralele:** Kenmotsu. **Bară fixă:** Kasamatsu.

Nadia amabilă cu solicitanții de autografe

Gimnastică? Yoga? Și una și alta interpretate de admirabilul campion japonez Kasamatsu

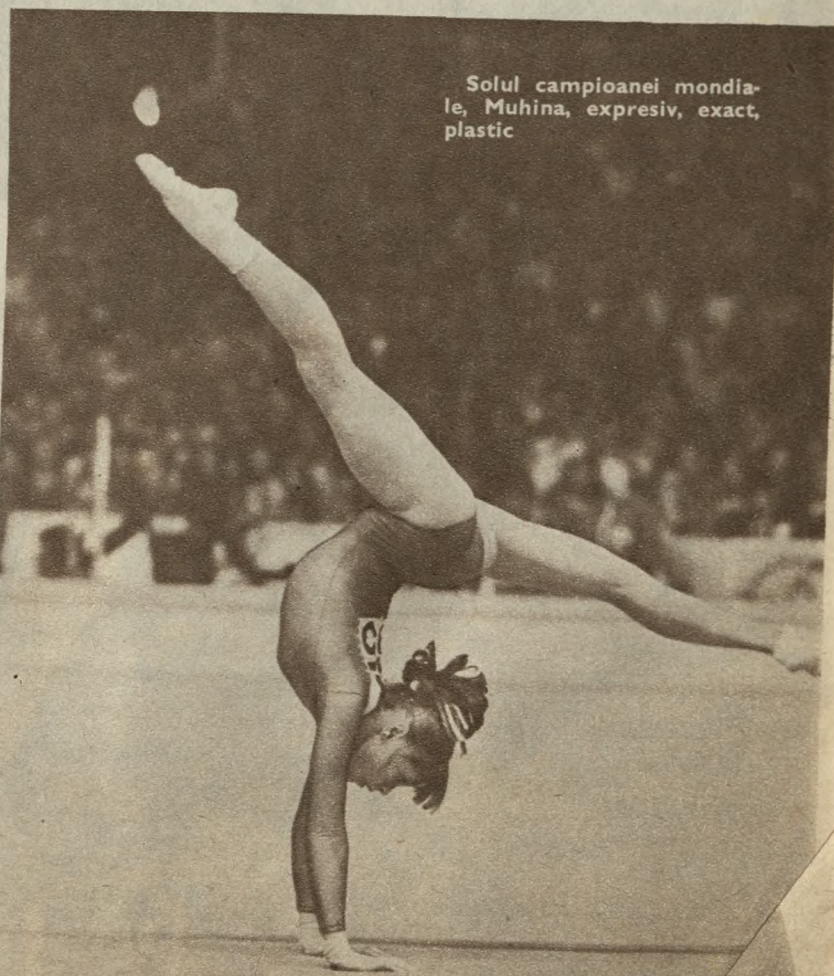
QUAND NADIA SUSPEND SON VOL

«L'Equipe» are dreptate: zborul pare suspendat!

(Urmare din pag. 3)

și argint ale Nadiei Comănești au fost cucerite în condițiile unei concurențe deosebit de valoroase, ale unui veritabil asalt al gimnastelor de pe toate continentele și din țările cele mai mici, dacă avem în vedere, de pildă, debutul Australiei la campionatele mondiale de gimnastică și prezența micilor gimnaste din Republica San Marino. Urmind modelul Nadiei Comănești de la Montreal, majoritatea concurențelor au avut între

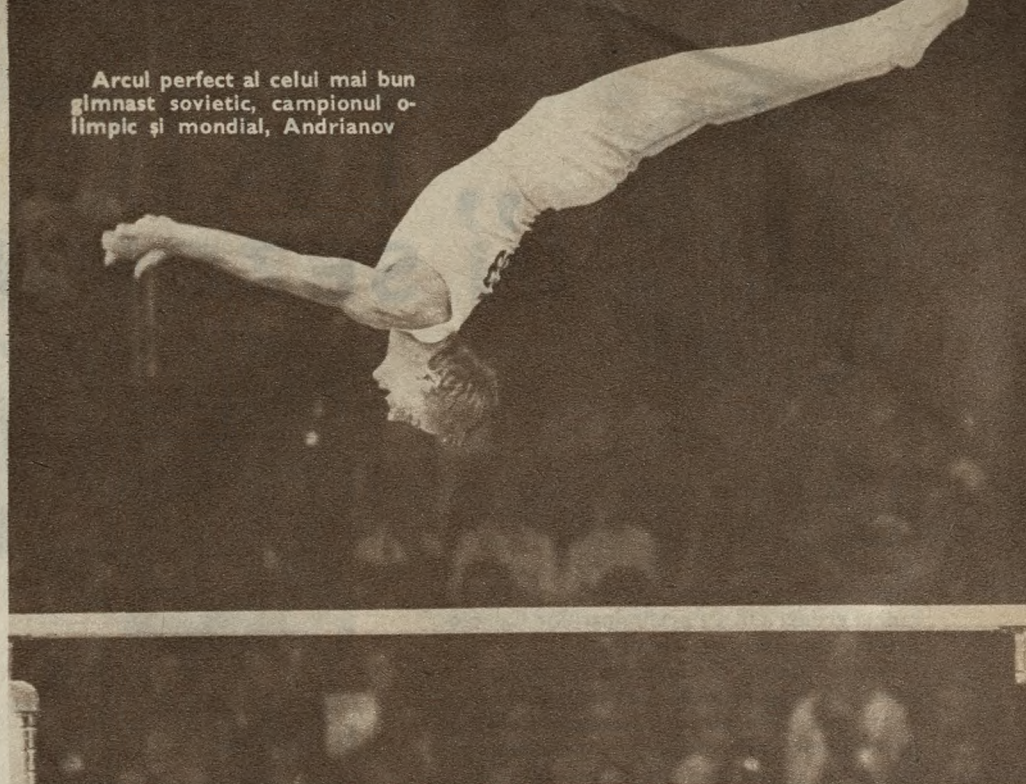
14 și 15 ani, unele chiar sub 14 ani, dar camuflăte ca vîrstă, altele cu gabarit mai mic decît Nadia în 1976 (149 cm și 38 kg), toate însă copiind din exercițiile și stilul de atunci ale Nadiei Comănești. În schimb, tripla noastră campioană olimpică a crescut potrivit vîrstei și s-a prezentat ca «une belle made-moiselle» cum scriau ziarele franceze. Nici una din cele care au vrut s-o copieze pe Nadia nu au reușit s-o facă dar Nadia a arătat că după transformările inerente vîrs-

Solul campioanei mondiale, Muhina, expresiv, exact, plastic

Nu se poate ca o asemenea «cruce» să nu obțină medalie! Și Dan Grecu a fost pe podium...

Arcul perfect al celui mai bun gimnast sovietic, campionul olimpic și mondial, Andrianov

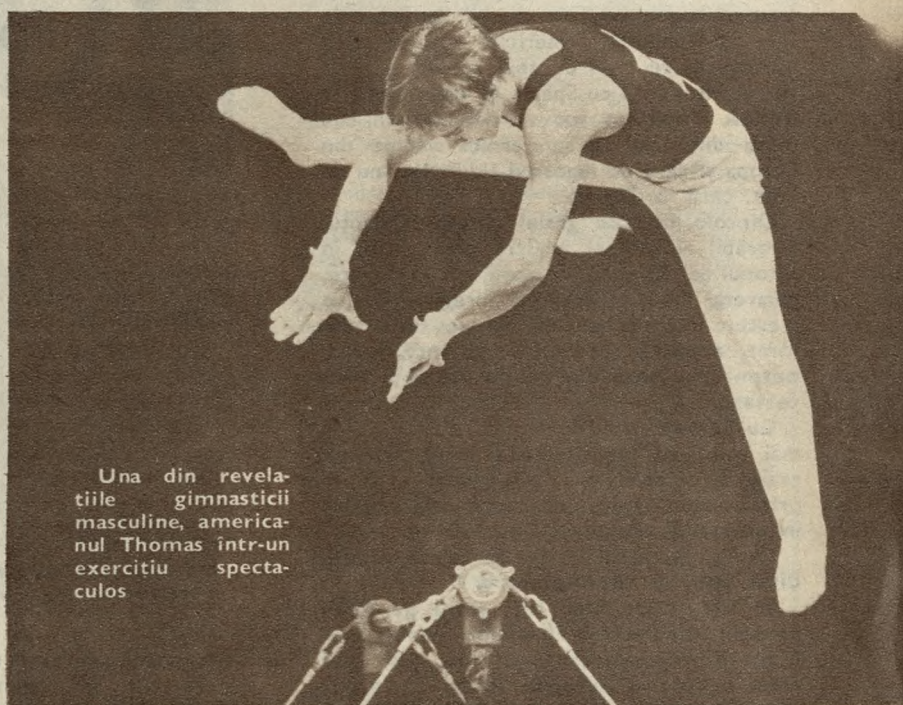
tei poate adăuga încă o verigă gimnasticii mondiale, într-o nouă ipostază de plasticitate și virtuozitate, ignorând acrobatica exagerată, de domeniul atât de riscant al circului. La Strasbourg toată lumea a fost de părere că Nadia Comăneci, deși n-a mai câștigat titlul de campioană absolută, la care n-a mai putut candida din cauza unei răni la paralele inegale, nu a fost egalată la acest campionat mondial chiar dacă Muhina (rezerva echipei U.R.S.S. la Montreal) s-a prezentat excelent, devenind campioană mondială absolută, iar americancele Johnson, Frederik și Schwandt au fost surprizele unei școli de gimnastică ce apare pentru viitorul apropiat ca o candidată la podium, atât la echipe cât și la individual.

În «noul val» al gimnasticii mondiale, Emilia Eberle a fost o apariție așteptată și urmărită cu mult interes de specialiști și amatori de gimnastică. Cea mai bună junioară a Europei suavă și puternică în același timp, exactă și ambițioasă, a câștigat 3 medalii de bronz dintre care cel puțin una ar fi putut să fie de argint, după cum medalie de argint a Nadiei, de la sărituri, ar fi trebuit să fie de aur. Arbitrajul a fost o problemă controversată. A părut cel puțin ciudat faptul că unele arbitre au fost foarte zgîrcite cu sportivele noastre, deseori chiar parțiale, în asemenea măsură încât videomagnetoscopul a trebuit să le dezinț.

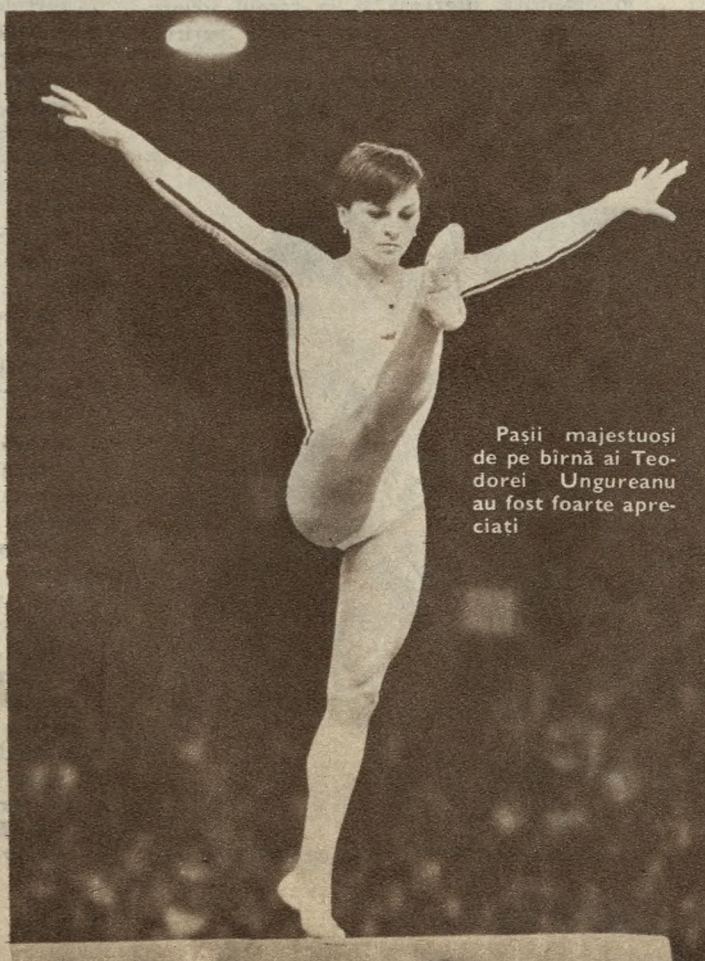
Gimnastica masculină a oferit de asemenea gale de excepție.

Medaliații, sovietici și japonezi cei mai mulți, au încântat prin acrobazia și virtuozitatea lor. Acestora li s-au adăugat cite un gimnast din alte țări cum ar fi Thomas (S.U.A.), Magyar (R.P. Ungară), Gienger (R.F.G.), Delcev (R.P. Bulgaria) Barthel (R.D.G.) și Grecu. Am putea afirma de această dată că gala gimnaștilor n-a fost cu nimic mai prejos decât gala fetelor, atât ca spectacol cât și ca măiestrie, spre deosebire de Montreal unde datorită strălucirii Nadiei Comăneci, băieții au fost umbriți.

Este de așteptat ca la anul, la cea de a XX-a ediție a C.M. de gimnastică de la Los Angeles și la Jocurile Olimpice de la Moscova '80, cota gimnasticii mondiale să crească...

Una din revelațiile gimnasticii masculine, americanul Thomas într-un exercițiu spectaculos

Pași majestuoși de pe birnă ai Teodorei Ungureanu au fost foarte apreciați

O valoroasă reprezentantă a «noului val» american: Schwandt

Fotografiile de la campionatele mondiale de gimnastică desfășurate la Strasbourg ne-au fost puse la dispoziție de ziarul l'Équipe — Agence Presse-Sports, Werek Pressebildagentur și fotoreporterii Horst Müller și Rainer Martini

„TRICOLORII” ÎN SEZONUL DE TOAMNĂ

Echipa reprezentativă de fotbal a țării noastre va mai susține, până la sfârșitul anului, un meci amical cu Grecia (la Atena, 14 decembrie) dar partea cea mai importantă a sezonului, jocurile oficiale din cadrul grupei a III-a a preliminariilor Campionatului european, s-a terminat.

Putem spune că «tricolorii» au trecut destul de bine probele acestei toamne, dacă ținem seamă de victoria asupra Poloniei (meci neoficial, dar important ca realizare de palmares, cunoscută fiind cartea de vizită a formației lui Lato et comp.), de victoria asupra iugoslaviei în meciul de debut în C.E. (o frumoasă și meritată revanșă după înfrângerea cu 6-4 de anul trecut) și chiar de recentul 0-1 cu Spania (o înfrângere la limită, după un joc echilibrat), în fața uneia din cele mai puternice echipe din Europa și care pe iugoslavi i-a învins, nu de mult, chiar la Zagreb.

Dincolo însă de graiul cifrelor (bilanțul favorabil al echipei noastre până acum, în sezonul de toamnă: 2 victorii și 1 înfrângere, golaveraj 4-3), trebuie să înregistrăm și o creștere a randamentului echipei. Este adevărat, această creștere este încă lentă, nespectaculoasă dar ea nu poate fi contestată.

Cu Polonia, jocul formației noastre a fost mai slab; cu iugoslavia s-a înregistrat un progres, ne referim — bineînțeles — la repriza secundă, când s-au marcat cele 3 goluri în poarta lui Borota.

Cu Spania, pasul înainte se referă la condiția jocului în deplasare.

Se știe foarte bine cum joacă pe teren propriu orice echipă care luptă pentru calificare într-o competiție oficială, cum este acest campionat european dotat cu «Cupa Henri Delaunay». De regulă, când se întâlnesc formații de valoare apropiată, când între adversari nu este diferență mare de clasă, inițiativa în joc, impunerea ritmului aparțin gazdelor. Așa a fost și în ultimele două confruntări spaniolo-române pe teren iberic,

O impetuoasă acțiune de atac a fundașului central Sameș (unul din cei mai buni jucători ai echipei naționale în acest sezon), în meciul cu iugoslavia, în care a marcat două goluri (Foto: Dragoș NEAGU)

atunci când am reușit un egal (1-1) sau anul trecut când am pierdut cu 2-0. În ambele jocuri, echipa noastră a fost aproape continuu în defensivă, prezența sa în careul advers fiind sporadică, cu un redus grad de pericolozitate.

De data aceasta însă (fără să uităm că totuși am pierdut jocul și că echipa lui Kubala a

avut mai multe ocazii de gol), replica «tricolorilor» a fost mai consistentă, ei n-au mai stat în defensivă de la un capăt la altul al partidei. În acest sens, cifrele statistice ale jocului de la Valencia sînt grăitoare, raportul de cornere fiind de 6-6, iar cel al șuturilor la poartă de asemenea egal (13-13), cu un plus pentru spanioli în ceea ce privește precizia pe spațiul porții (6-3).

Bineînțeles, nu ignorăm faptul că echipa României datorează acest raport de egalitate doar reprizei secundă, când a lăsat deoparte complexele obișnuite ale meciului în deplasare, atacînd cu mai mult curaj și ajungînd chiar la un pas de obținerea egalării, într-un final de partidă în care — așa cum s-a văzut foarte bine — ibericii luptau să mențină avantajul minim de pe tabela de marcaj. Acestea sînt fapte reale, elemente concrete de joc, pe care le subliniem nu pentru a face uitată înfrîngerea (care rămîne oricum în mintea noastră ca și în... clasamentul grupei!), ci pentru a sublinia un progres în comportarea echipei într-o partidă oficială în deplasare, pentru a releva elemente asupra cărora trebuie să se insiste în viitor, dacă vrem ca naționala noastră să devină — cu adevărat și în mod constant — competitivă la ridicat nivel european.

Curajul în deplasare, eliberarea de complexe decurgînd din faima adversarului, abandonarea acelei dăunătoare stări de spirit după care «dacă nu pierdem la scor este bine» sînt condiții sine qua non ale progresului, ale unei mult dorite afirmări a echipei reprezentative a țării noastre în arena internațională.

Fază din jocul de la Valencia. Fundașul dreapta spaniol Carrete șutează dar balonul va fi blocat de Ștefănescu

Centrarea lui Rojo este reluată cu capul de Heredia (cu toată opoziția lui Vigu), dar balonul va fi reținut de portarul Coman. (Foto: Europa Press-Madrid)

Și când scriem aceste lucruri, ne gândim la faptul că, în grupă, mai avem de jucat în deplasare cu Iugoslavia și cu Cipru. După înfringerea noastră de la Valencia, șansele de calificare ale Spaniei (aflată la +2 puncte) sînt acum în mod cert mai mari decît ale echipei României. Pentru a egala șansele formației conduse de Kubala, echipa noastră trebuie să învingă la 4 aprilie la București,

dar să cîștige și în deplasare, în Cipru și mai ales returul cu Iugoslavia.

Ceea ce nu se poate realiza decît prin muncă temeinică, selecție atentă și lucidă, atmosferă de perfectă colaborare în lot, orientare către ceea ce este modern și constructiv în fotbalul internațional.

Radu URZICEANU

IORDĂNESCU, 50 A!

Foto: Ion MIHĂICĂ

Un aspect din meciul România-Iugoslavia (3-2), partida de debut a fotbaliștilor noștri în grupa a III-a preliminară a Campionatului european. În dreapta (în tricoul de culoare deschisă, cu dungă tricoloră pe piept), Iordănescu, pentru care sezonul de toamnă a reprezentat o dublă satisfacție: banderola de căpitan al echipei naționale și realizarea cifrei jubiliare de 50 de selecții în echipa reprezentativă A.

Întîlnirea cu Spania, de la Valencia, a fost cea în care Puiu a îmbrăcat al 50-lea tricou de internațional A. Cu acest prilej, în cadrul unei mici festivități organizate de delegația noastră, tov. Nicolae Irimie, vicepreședinte al F.R.F., i-a înmînat lui Anghel Iordănescu o frumoasă plachetă jubiliară, în aplauzele coechipierilor săi, care l-au îmbrățișat și l-au felicitat cu căldură.

Reamintim că Iordănescu este cel de-al cincilea jucător român care atinge cifra de 50 de prezențe în națională, după Lucescu (recordman, cu 68), Cornel Dinu cu 66, N. Răducanu cu 61 și Dumitru cu 54.

Succes, în continuare, lui Puiu Iordănescu!

INTERVIUL NOSTRU

Discuție cu ȘTEFAN COVACI, în holul hotelului «Astoria Palace» din Valencia, joi dimineața, după meci.

Vicepreședintele F.R.F., antrenor al echipei naționale, răsfoiește ziarele spaniole cu cronicile și comentariile partidei. Parcurge un articol intitulat «Covaci s-a ținut de cuvînt» și în care se subliniază că echipa României n-a jucat în apărare, nu s-a «betonat», confirmînd astfel declarațiile pe care Covaci le făcuse, cu o zi înainte de meci, la conferința de presă: «Echipa noastră va juca pe atac, totuși cu precauțiunile cuvenite, firești».

— Da, este cert, s-a jucat mai ofensiv decît altă dată contra Spaniei, în deplasare, dar eficacitatea a rămas în suferință...

— Pentru că n-am avut vîrfuri adevărate — răspunde Ștefan Covaci — carență nu numai a echipei naționale ci și a întregului nostru fotbal. I-ați văzut pe Heredia, Santillana și Rojo la spanioli. Ei sînt, «vîrfuri fără post», putînd juca în față, fiecare pe orice parte a terenului. Dacă nu se accidenta, Cămătaru ne-ar fi fost foarte util aici.

— La un moment dat, în repriza secundă, l-ați «încălzit» pe Florin Grigore...

— Am renunțat să-l introduc în joc deoarece aceasta ar fi atras modificarea întregii linii din față care, din Crișan, Dudu Georgescu, Rădulescu ar fi devenit Fl. Grigore, Rădulescu, Crișan, deci s-ar fi produs schimbări pe trei posturi. Mi s-a părut inoportună o modificare atît de radicală, tocmai în momentul în care, de fapt, echipa începuse să joace mai bine în atac.

— Ce i-a mai lipsit echipei României în acest meci?

— N-a avut tăria, îndrăzneala de a exploata momentele slabe ale adversarului, care au fost, de altfel, destul de multe în repriza secundă. De asemenea, aș putea spune că jucătorii noștri au arătat, în prima parte a jocului, un «respect» prea mare față de adversar, au pornit în întrecere impresionați de «firma» unor jucători ca Del Bosque, Santillana sau Asensi și acest lucru ne-a împiedicat să ne desfășurăm de la început jocul.

— Ce ne mai handicapează în confruntările cu echipe străine?

— Nu avem, în campionatul nostru, ritmul de joc internațional. Din această cauză, jucătorilor noștri le este greu să joace tot timpul vioi, alert, susținut, așa cum se cere azi în fotbalul la nivel de reprezentative sau cluburi de valoare europeană.

— Unii ziariști spanioli spun că echipa lor a jucat slab.

— Se știe că o echipă nu joacă singură, că nu poate face pe teren numai ceea ce vrea ea, că a juca bine înseamnă nu a face tot ceea ce îți propui ci ceea ce reușești în raport cu adversarul, cu replica pe care ți-o dă acesta, cu tactica lui. Or, dacă spaniolii au jucat slab aceasta a fost pentru că noi nu i-am lăsat să joace, pentru că așezarea noastră în teren, felul cum am răspuns armelor lor i-au pus în situația de a greși, de a nu se desfășura în teren cum poate ar fi vrut. În fotbal, noțiunile de joc bun și joc slab al unei echipe sînt totdeauna relative; trebuie raportate la jocul adversarului.

R.U.

DOBRIN A FOST ȘI EL UN... OARECARE CÎND A VENIT LA „ȘCOALA” LUI LEONTE IANOVSKI

„Este omul cel mai potrivit pentru locul unde muncește!”

Cuvintele acestea le-am auzit de mai multe ori săptămîna trecută, la Pitești, unde am fost cu gândul de a înfățișa cititorilor munca pe care zi de zi, de mai bine de două decenii, o duce antrenorul **Leonte**

Dispută aprigă pentru balon între «pitici».

lanovski în cadrul clubului de fotbal «Argeș». Atît de mult se confundă cu clubul, încît nu poți vorbi despre «alb-violet» fără să amintești de el.

Fotbalul l-a învățat la Craiova. A debutat la «Craiovița», pentru a juca aproape zece ani la F.C. Craiova, alături de Popescu-Rusu, Nistor, Dunărea-nu etc. «De la 13 octombrie 1948 m-am stabilit la Pitești. Am jucat la Sporting, împreună cu Pericle, Ciobanca, Marinică, Varga și Fruth; peste 10 ani am devenit antrenor», jalonează lanovski etapele vieții sale consacrată fotbalului. («Anul viitor fac 40 de ani de fotbal!»). Între timp, «Leonte», cum era cunoscut ca jucător, a devenit «nea Lenci». Are acum părul alb, dar e energic și neobosit, așa cum îl știam din tinerețea sa, iar la Pitești e cunoscut și stimat de toată lumea. Firesc: prin mîna lui au trecut atîtea generații de copii. Acestora a știut să le adauge dragostei lor inițiale pentru fotbal, pregătirea și cunoștințele necesare devenirii unor jucători adevărați. Stima părinților pentru meșterul lanovski se vede nu numai din faptul că mulți își însoțesc odraslele la antrenament, ci și din faptul că e consultat în numeroase cazuri care privesc viitorul micilor fotbaliști, profilul școlilor pentru care copiii manifestă aptitudini.

Cam pe cîți i-a învățat fotbal? Nu știe. Probabil cîteva mii! Fără exagerare. Și dorind parcă să ne demonstreze temeinicia cifrei, scoate și tot scoate dintr-o servietă fără fund dosare cu tăieturi din ziare, fotografii sau caiete mai subțiri, mai groase ori «studențești», toate umplute cu nume, cifre, tabele. Ce găsim în caiete? Planuri și conspecte de lecții ale micilor îndrăgostiți de fotbal din Pitești, elevii școlii de la F.C. Argeș, aflată de multă vreme sub îndrumarea sa. Sînt planuri de pe vremea cînd, de pildă, **Nicolae Dobrin**, actualul maestru emerit

Cam pe cîți copii i-a învățat fotbal? Nu știe. Probabil cîteva mii! Fără exagerare!

al sportului, trecut printre alți 20 din grupa sa, nu înseamnă nimic; sau de pe cînd **Circiumărescu, Radu I., Prepurgel** sau **Niță** (vi-i mai amintiți?) erau «nimeni». Ca să ne apropiem de anii noștri să amintim de generația lui **Radu II, Speriatu, Cîrstea, Stancu, Doru Toma, Bărbulescu Moiescu, Radu III, Mihai Zamfir, Chivescu**, actuala echipă a Piteștiului. Să-l adăugăm și pe **Cristian**, cu toate că acesta e bucureștean. Dar a venit la Pitești pe cînd avea 14 ani și juca... atacant central!

Pe toți i-a avut în grijă **Leonte Ianovski**. Chiar dacă de-a lungul anilor au mai activat alături de el și alți antrenori, precum **Vlad Lovin, Eugen Mladin, Ștefan Vasile** sau prof. **T. Teodorescu**, cel care a răspuns și răspunde prezent întotdeauna este «Leonte». Ne spune chiar el: «Cele mai frumoase succese le-am înregistrat cu **Halagian** ca antrenor la echipa I. Are «ochi» și întotdeauna a știut să aducă în lotul său pe cei mai talentați, pe cei mai apti să progreseze. Din lotul nostru actual, doar cîteva, cum ar fi **Ivan, Moiceanu, Iovănescu, Iatan** și **Doru Nicolae** nu sînt crescuți la centrul nostru. În meciurile cu **Valencia**, opt jucători erau piteșteni». Pînă acum, de la F.C. Argeș au plecat 30 de juniori la loturile naționale; 20 de jucători la «tineret», 11 la diferitele reprezentative olimpice care au ființat de-a lungul anilor, iar șapte au fost selecționați în reprezentativa țării (**Dobrin, Radu I, Radu II, M. Zamfir, Cristian, Speriatu, Bărbulescu**), dintre care primii cinci au și jucat. De la **Mircea Ștefănescu**, fostul mijloc al

Cîți dintre juniorii divizionari vor ajunge în prima echipă a F.C. Argeș și de aci în lotul național?

Predarea «ștafetei»: Marian Istrate (18 ani, 1,84 m), în repetate rânduri portar al naționalei de juniori, trece în lotul mare al «alb-violeților»; locul lui va fi luat de Constantin Vasilescu (15 ani, 1,88 m). Va urma și el pe drumul deschis de Cristian, Speriatu și Istrate?

Prof. Dan Silvășan și una din grupele sale, la ora tehnicii individuale

piteștenilor, unul din primele produse ale școlii locale de fotbal și pînă la Turcu, ultimul lansat, numărul celor prezenți în Divizia A a ajuns la 37: alți 20 activează în B, iar 60 la sută din efectivele echipelor Dacia Pitești, Constructorul Pitești și Electronica Curtea de Argeș, toate din Divizia C, provin de la F.C. Argeș.

Confundîndu-se cu destinele a zeci și sute de copii care între timp au crescut, au studiat, au ajuns profesori (V. Dinuț, Ciolan, Mățăoanu, Dobrin, Moiescu, C. Georgescu), medici (V. Boboc, T. Stănescu, O. Verescu, S. Petrescu), ingineri (M. Ștefănescu, C. Gheție, L. Rizea, V. Cătuțescu, P. Toma, V. Cruceanu) sau economiști (Niță), să notăm în încheiere că la centrul de copii și juniori F.C. Argeș mai lucrează alături de el, cu rezultate dintre cele mai frumoase, prof. Dan Silvășan, prof. Vasile Florescu și prof. Mihai Ianovschi, fiul lui L. Ianovschi, acesta din urmă cu dorința măturisită de a continua munca tatălui său.

Mircea TUDORAN

Grupele prichindeilor, pregătite de prof. Mihai Ianovschi, deprinde abecedarul fotbalului

Fotografii de Ion MIHĂICĂ

FOTBALIȘTI TINERI DESPRE CARE SE VORBEȘTE...

FI. GRIGORE (C.S. Tîrgoviște)

Are 22 de ani. Este bine clădit, puternic, aproape impozant, spărgînd oarecum tiparul în care trăiesc mai toate extremele «de me-serie»: genul «zvîrlugă». Joacă cu nr. 7 pe spate, la C.S. Tîrgoviște, pîndind lîngă tușa dreaptă momentul pasei lui Tătaru, pentru a izbucni înainte, năvalnic, cu mingea la picior, în dribling greu de stăvilit. Îl cheamă **Florin Grigore**.

Această extremă spectaculoasă și percutantă nu putea să nu atragă atenția lui Ștefan Covaci. După selecționarea la lotul olimpic și o bună prestație în cadrul lui, Grigore a fost chemat, recent, la echipa națională. Oricum, un salt insolit, dar o porțiune comună din traiectoria oricărui fotbalist care biruie anonimatul, care asaltează pedestalele «senatorilor de drept».

Acum, în pragul unei mari împliniri, Grigore își agață un suris amar în colțul buzelor și spune: «Eram un prichindel, aveam 9 ani, cînd m-am încumetat într-o zi să tai cartierul Militari pentru a ajunge în Giulești. Nicolae Belizna mi-a fost primul antrenor. Dar la expi-

rarea junioratului, Rapidul nu m-a reținut, m-a considerat netaalentat, dîndu-mă în grija unei surori mai mici, Rapid Fetești. De aici am plecat la Flacăra Moreni. La un moment dat antrenorii Proca de la C.S. Tîrgoviște și Marin Alexandru de la Flacăra Moreni, au discutat ceva cu aprindere. După care Marin Alexandru, căruia îi datorez mult, m-a bătut pe spate și mi-a spus: «Florine, de mîine îți iei și tu zborul. Te duci la Divizia A...».

Întrebat ce crede despre el însuși, Florin Grigore, modest, apucă să declare doar atît: «Am o bună condiție fizică și o capacitate de efort corespunzătoare. Cu orientarea în teren stau mai prost».

Constantin Ionescu, secretarul organizatoric al clubului tîrgoviștean, îl lasă să plece, după care îi întregeste portretul: «Este un fotbalist model: ambițios, disciplinat, pasionat. Sînt convins că lansarea lui din ultima vreme nu reprezintă doar un pisc cucerit efemer».

Ion CUPEN

AUGUSTIN (Dinamo București)

Urmărind, retrospectiv, drumul lui **Ionel Augustin**, descoperim două perioade diametral opuse: ani de activitate în echipe de copii și juniori, desfășurați lin, fără nici un fel de accidente sau deziluzii. Și, apoi, perioada de lungi căutări pentru afirmare la tineret și seniori. Din 1965 — când, la nici 10 ani (s-a născut la 11 octombrie 1955, la București), intra în echipa de copii Dinamo București — și pînă în 1972, cînd era promovat în formația de tineret a aceluiași club, Augustin a avansat sub îndrumarea aceluiași dascăl în ale fotbalului: Ștefan Stănculescu. Un parcurs ritmic, plin de promisiuni, care l-a condus și în reprezentativa de juniori a țării și a făcut ca, pe bună dreptate, să fie adus la echipa de tineret. Acum vor începe, pentru dirzul mijlocas dinamovist, sezoanele de încercări. Cu Lică Nunweiller, ca antrenor, apoi cu D. Nicolae-Nicușor, Augustin va rămîne sub culorile alb-roșii pînă la sfîrșitul sezonului 1974/75. Aparițiile lui sînt promițătoare. Dar Augustin nu «prinde», cum se spune, echipa «mare». Drept este, și concurența era puternică: Radu Nunweiller, Dinu, Al. Moldovan — mijlocași experimentați, de mult titulari la Dinamo. Și atunci, la începutul sezonului 1975/76, este transferat la Jiul Petroșani. Se

pare că acel campionat, în care a avut mereu loc în prima formație a minerilor lîngă experimentatul Muțescu («de la care am învățat multe...» cum ne mărturisea «subiectul» micului portret de față) i-a folosit considerabil. Din toamna lui 1976, revine la Dinamo, sub antrenoratul lui Ion Nunweiller, care conduce cu toată încrederea operațiunea de titularizare a tînrului mijlocas.

Lucrurile nu s-au desfășurat însă ca la un programator... Augustin a avut multe căderi de formă. Și, apoi, preluarea unei succesiuni ca cea a lui Radu Nunweiller nu-i treabă ușoară! Abia acum, în sezonul 1978/79, se pare că Augustin și-a găsit cu adevărat locul în «11»-le dinamovist. E una dintre marile lui bucurii; dar nu singura! Toamna 1978 i-a adus și prima selecționare în lotul A și — mai cu seamă — i-a dăruit pe Mihaela, primul său copil, venit de cîteva săptămîni în casa Augustin. «Atîtea satisfacții mi-au întărit moralul, ne spunea proaspătul selecționat. Acum știu și mai bine de ce trebuie să lupt, să muncesc, să cred că voi dobîndi maturitatea sportivă!» Din partea noastră, toate urările de succes...

Eftimie IONESCU

FOTBALIȘTI TINERI DESPRE CARE SE VORBEȘTE...

Dialog cu Antohi, component al lotului național de tineret.

- **De fapt, cine ești, ce vîrstă ai?** — Un tînr din Bacău, ca atîția alții. Împlinesc, la 28 noiembrie, 20 de ani. Am început să joc fotbal organizat din clasa a V-a, la liceul de specialitate s-ar putea să fiu în anul I la Institutul de cultură fizică și sport.
- **Cînd ți-ai făcut debutul internațional oficial?** — În toamna aceasta, cînd am jucat în echipa României, la Budapesta, cu reprezentativa Ungariei, în C.E. rezervat echipelor de tineret.
- **Cum explici prezența în linia de atac, acolo de unde alții fug din cauza șocurilor cu fundașii?** — Îmi place golul. Acolo, în careul marilor ciocniri, mă simt în largul meu.
- **Care a fost modelul tău în fotbal?** — Dumitrache. Fotbalist excelent. Tehnica lui de lovire a balonului, țîșnirile sale spectaculoase rămîn pentru mine adevărate lecții de fotbal modern.
- **Ce preocupări are Antohi în timpul liber?** — Îmi place literatura de anticipație, ca și filmele polițiste. Nu mai vorbesc de muzica ușoară.
- **Ce părere ai de antre-**

norul tău de azi? — Traian Ionescu este un om excepțional, de suflet. A condus pe «marele Dinamo» cu care a cîștigat multe titluri și Cupe. Cînd a venit la noi, anul trecut mi-a spus: «Dar tu de ce nu joci în această echipă...» Deși jucasem. M-am gîndit un moment și am înțeles aluzia. Vroia de la mine mai mult și... mă străduiesc să fiu în ton cu exigențele sale.
- **Dacă selecționerii te-ar trece cu vederea, ce ar gîndi Antohi?** — Că sînt alții mai buni decît mine la ora respectivă și că trebuie să muncesc mai mult pentru a le atrage atenția.
- **Ce-ți dorești în viață?** — Să rămîn tot timpul cu... picioarele pe pămînt!

În finalul discuției, Antohi mărturisește:

«Sport club Bacău este o echipă tînră. Împreună cu Vamanu și toți ceilalți colegi ai mei sperăm ca, la anul, datorită acumulării experienței, să atacăm primele cinci locuri ale clasamentului. Vrem ca generația de azi a Bacăului să aducă echipa orașului din nou într-o competiție europeană». O mărturisire, un vis îndrăzneț. Și să nu uităm: cei care visează pot să și izbîndească!

Stelian TRANDAFIRESCU

ANTOHI (S.C. Bacău)

MAREA COMPETIȚIE NAȚIONALĂ DACIADA LA A DOUA EDIȚIE

A cordurile înului marii competiții naționale «Daciada» au vestit, în urmă cu aproape trei săptămîni, inaugurarea celei de a II-a ediții. Mii de copii și tineri din toată țara au răspuns «prezent», luînd parte la primele concursuri organizate cu acest prilej, întrecîndu-se cu însoflete pentru a urca pe podiumul învingătorilor. În Capitală, la Giurgiu, la Bistrița, la Focșani, la Brașov, la Baia Mare — înșuruierea putînd să continue, pentru că aproape fiecare dintre dumneavoastră ați putea oferi alte exemple de la acțiunile la care ați luat parte, fie ca spectatori, fie ca activi concurenți — au avut loc frumoase manifestări sportive.

Avînd însă ca punct de plecare experiența primei ediții, care a demonstrat că «Daciada» este principalul mijloc de dezvoltare a mișcării de educație fizică și sport de masă și de performanță, la nivelul asociațiilor au continuat acțiunile, astfel ca, la noua ediție, să fie lărgită baza acțiunii, în întreceri urmînd să fie angrenați mai mulți cetățeni, de toate vîrstele.

Iarna, anotimpul care bate la ușă, oferă noi posibilități de organizare a unor competiții în aer liber — deci, pîrtie liberă schiului, sîniușului, patinajului și, de ce nu, în continuare, excursiilor și crosurilor, atîta timp cît vremea permite —, dar și în sală — șah, tenis de masă, precum și la alte discipline —, principalul obiectiv fiind oferirea unui cadru propice pentru petrecerea în compania sportului și a exercițiilor fizice, de către cît mai mulți, a unei părți din timpul liber.

Evident, din partea celor investiți cu atribuții în acest domeniu se cere ca ei să manifeste mai multă inițiativă și fantezie în toate acțiunile, pentru ca zilele «Daciadei» să fie adevărate zile ale «sportului pentru toți», pentru ca aceste acțiuni — al căror caracter continuu este o condiție esențială — să contribuie eficient la menținerea și întărirea sănătății și a capacității de muncă, la creșterea unui tineret viguros, călit, bine pregătit pentru a contribui la edificarea României socialiste.

Emanuel FĂNTĂNEANU

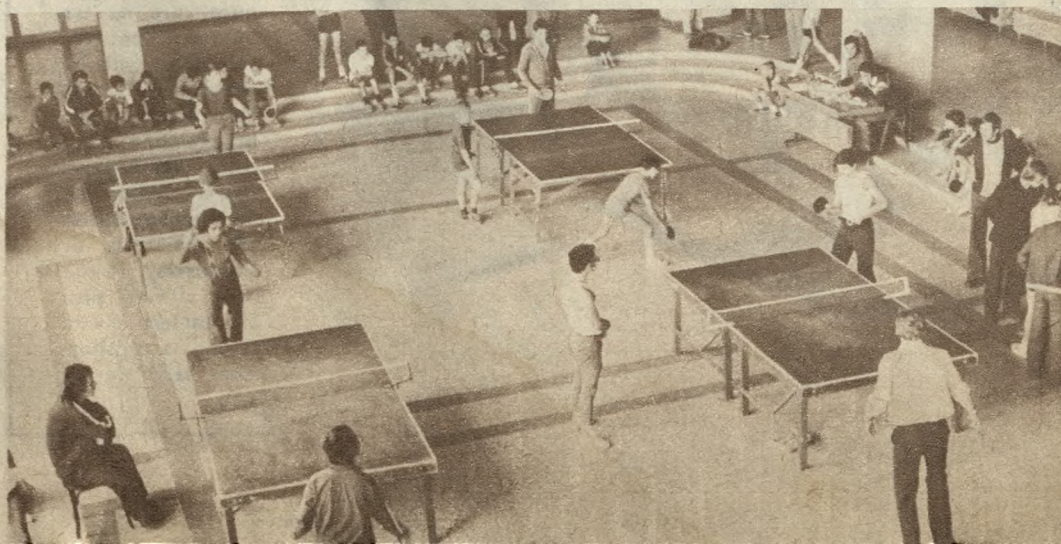

În curînd, munții și dealurile vor fi acoperite de zăpadă. Un bun prilej pentru ca iubitorii sporturilor de iarnă — pe care îi dorim în apropiatul sezon tot mai mulți — să participe la concursurile care vor fi organizate cu acest prilej în cadrul «Daciadei». În imagine, aspect de la o întrecere de schi din ediția trecută, la Miercurea Ciuc.

Aglomerare pe pîrtie — așa cum am dori să fie în fiecare zi a noului hibernar. În fotografie, un instantaneu la Alexandria

Și dintre acești tineri pot apărea mîine viitorii campioni ai tenisului de masă... Acest sport ocupă un loc important în competițiile din aceste zile ale Daciadei

SI ACUM, ÎN FATA RUGBYȘTILOR PARTIDA CU FRANȚA...

Importantul turneu britanic — veritabilă uvertură la primul nostru meci test cu o echipă reprezentativă de dincolo de Canalul Mincii, Țara Galilor, din octombrie viitor — a trecut în amintire. Un alt mare eveniment al rugbyului românesc se va produce curînd, la 3 decembrie. Anualul joc cu Franța capătă, în contextul reînnoșării unor relații permanente cu rugbyul britanic, valoarea unei deosebite probe de tărie, de capacitate și... perspectivă. În partida de la București vor fi prezenți în rîndurile tricolorilor — după toate probabilitățile — și cei mai buni jucători ai periplului britanic. Iar dacă cititorul va desluși o simbolică legătură între cele 7 partide ale recentului turneu și apropiatul meci cu Franța, reprezentată de liderii echipei României, nu va fi o simplă întîmplare...

UN RIVES AL RUGBYULUI NOSTRU

Vă mai amintiți ultima partidă cu Franța? Acolo, la Clermont Ferrand, deși în teren se aflau celebrii **Rives** și **Skrela**, cel mai bun «linia a treia» și, poate, numărul 1 al meciului, nu a fost un jucător al învingătorilor. A fost un român, **ENCIU STOICA**, desemnat, ceva mai apoi, liderul rugbyștilor noștri în 1977. În turneul britanic, Enciu (sau Emil, cum îi spun prietenii) a cules cele mai frumoase aprecieri. Un travaliu permanent, acoperind zone largi de teren, prezent și în atac, dar și în apărare, placheur excelent. Spontaneitate, vigoare, dăruire. Calități deosebite, care îl înscriu, la 25 de ani, între remarcabilii rugbyști ai momentului și care, bine conservate și aplicate, îl pot duce pe studentul Institutului de mine din Petroșani pe culmile gloriei sportive.

PLEACĂ REZERVĂ ȘI AJUNGE TITULAR!

Nu am pus niciodată sub semnul îndoielii talentul lui **MIRCEA PARASCHIV**. Nu mai că, înaintea plecării la Londra, di-

namovistul părea să treacă printr-o «pașă neagră». Conducerea tehnică hotărîse: **Eduard Suci** — titular cu numărul 9! Dar, intro-

duș mai întîi cu Swansea, iar apoi la Gloucester, **Paraschiv** s-a regăsit repede. A redevenit el însuși, mijlocușul inteligent, mereu pe fază, gata să lupte pînă la sacrificiu. Inepuizabil, el a tras pur și simplu, după sine grămada noastră — e aprecierea antrenorului federal **Valeriu Irimescu**. Un amănunt care nu trebuie să scape: băiatul cu ochi albaștri are numai 24 de ani. Va cunoaște el celebritatea unui, să zicem, **Titi Ionescu** sau, trecînd dincolo de rugbyul autohton, **Fouroux** ori **Edwards**? Primul jalon al unei posibile cariere în continuă ascensiune, chiar la 3 decembrie.

ÎN GREUL ROL DE CĂPITAN AL ECHIPEI

Se știe, în rugby, căpitanul de echipă reprezintă ceva mai mult decît în celelalte sporturi. Din minutul 1 de joc, ba chiar de la «încălzire», 14 oameni ascultă comanda sa. «Tricolorii» sînt conduși în teren, de nu prea multă vreme, de un alt produs de excepție al rugbyului românesc, **GHEORGHE DUMITRU**. Înalt, puternic, autentic «vîrf de lance» în dispozitivul ofensiv, studentul anului IV al I.S.E. din Timișoara s-a achitat, pe terenurile britanice, în mod onorabil de greaua răspundere. Ajuns la vîrsta maturității rugbyștice pentru postul de închizător la grămadă sau linia a doua — are 27 de ani — **Dumitru** speră să conducă încă multe asalturi ale rugbyștilor români spre victorie.

ȚIGĂ TREI MECIURI, PIERDE UNUL...

...acesta este **MIHAI BUCOS**! Mijlocăș la deschidere sau fundaș, ex-birlădeanu a contribuit decisiv, cu piciorul lui «de aur», la multe momente de triumf ale naționalei sau ale echipei sale, Farul. În meciul cu Gloucester a înscris un drop senzațional — spun martorii oculari —, transformând o înfrângere (nemeritată) în victorie. La Bristol, în partida care a pus punct final turneului în Marea Britanie, nu a mai avut puterea psihică pentru a găsi cele mai indicate soluții și... drumul spre victorie. Oricum, Cucu Bucos (28 de ani) a fost cel mai eficient jucător român: 56 de puncte marcate, dintr-un total de 165. I-o reamintim profesorului de educație fizică (cu specializare — care alta? — rugby) acum, în preajma jocului de la 3 decembrie. Motivul este lesne de înțeles...

DE-AM AVEA NUMAI ASEMENEA DILEME!

De o bună bucată de vreme, tricoul cu numărul 2 al reprezentativei este disputat, ca nici un altul, de doi băieți, fără exagerare excepționali: **MIRCEA ORTELECAN** și **MIRCEA MUNTEANU**. Este realmente o mare problemă pentru antrenori, pentru specialiști sau simpli amatori: pe care să-l prefere? Pe Ortelecan, asistent universitar la Petroșani (29 de ani), om de pachet, de o forță puțin obișnuită, sau pe ofițerul Munteanu (26 de ani), veritabil «spiriduș» al balonului oval? Mulți spun pe primul, pentru că-și respectă postul. Alții îl preferă pe celălalt, pentru că este mai spectaculos, se vede mai mult în joc. În

Marea Britanie, amândoi au fost foarte buni. Duelul pare să-l fi câștigat însă Munteanu. Cel puțin în ochii opiniei publice din patria rugbyului (motivul... l-ați citit în rîndurile de mai sus). Dar nu ne-ar mira ca și Ortelecan și Munteanu să joace împotriva Franței. Amândoi! Este, în fapt, o idee mai veche, aceea de a-l «trage» pe stelist în linia a treia. Două stiluri de joc atât de diferite au, totuși, un punct de plecare comun: ambii au fost, mai înainte de a se lega total de rugby, luptători.

Întotdeauna partidele dintre rugbystii români și cei francezi au constituit, cum se spune, sarea și piperul campionatului Europei. Iar disputa lor directă a determinat, de regulă, învingătorul acestei competiții care implineste un deceniu de viață. Dacă ar fi să luăm doar exemplul din acest an, cînd la întrecerea grupelor A la parte și rugbystii Uniunii Sovietice — prezentă inedită —, alături de cei francezi, italieni, spanioli, polonezi și români, putem afirma cu temel că prestigiul și importanța competiției sînt în creștere constantă. Dintre europeni lipsesc, deocamdată, doar britanicii spre a da acestui campionat o deplină strălucire.

Ne aflăm în preajma întîlnirii cu numărul 123 din calendarul tricolorilor. Ni se pare interesant să arătăm că întîlnirile româno-franceze domină acest palmares, ajungînd la respectabilă cifră de 27. Așadar, la 3 decembrie, la București, meciul cu nr. 28. Cine va învinge? Greu de spus, deși se pare că în ultimul timp forțele s-au echilibrat într-atît, încît cel care joacă acasă are prima șansă, pe care nu o ratează. Rugbystii noștri, rodați și căliți în turneul britanic, au trecut și printr-un intermezzo polonez, pe care l-au absolvit cu bine (19 noiembrie, la Lublin, România-Polonia 30-9). Alături prezentăm câteva dintre vedetele echipei noastre care, sperăm, vor duce culorile României spre o nouă victorie. Ar fi cel de al șaselea succes, care ar confirma realmente progresele rugbyului de la noi, pornit atît de ferm pe calea deplinei afirmări internaționale.

Cîteva cuvinte acum din tabăra adversarilor noștri.

După cum se știe, rugbystii francezi au întreprins, astătoamnă, turnee lungi în Japonia și Canada, în care succesul le-a suris pe toată linia. Mai important pentru ei pare a fi fost însă rodarea noului XV pe care doresc să-l prezinte în viitoarea ediție a Turneului celor 5 națiuni. Pentru că în formația de bază au apărut multe schimbări. Astfel, după abandonul fostului căpitan Jacques Fouroux, mijlocășul care s-a retras din națională din motive personale (bine înlocuit între timp de toulonez Jerome Gaillon), lată că și grămada «cocoșilor» se vede bulversată: Jean-Claude Skrela, aripă de linia a treia, a ieșit și el din clubul tricolorilor francezi — deși în plină formă; i s-a alăturat Michel Palmié, la care s-a renunțat pentru jocul său «în afara regulamentului» (a se citi brutal). Celor doi li se adaugă acum, fortuit, însuși Jean-Pierre Bastiat, căpitanul echipei (după retragerea lui Fouroux), pivotul formației (nr. 8), care este «închizătorul» gramezii. Bastiat s-a accidentat în primul meci din campionatul francez (entorsă gravă a genunchiului) și se crede că nu va fi recuperat în timp util spre a juca în proxima partidă oficială a echipei Franței din C.E., cu România. Îl va înlocui, probabil, Petrisans, a cărui experiență și forță de joc sînt însă mai reduse. În aceste condiții, sarcina «celor vechi», cum ar fi Jean-Pierre Rives, Paparemborde, Paco, Cholley, Vacquerin, Haget, Aguirre, et comp. apare serios îngreunată. O șansă în plus, în schimb, pentru rugbystii români.

Dimitrie CALLIMACHI

Cîteva dintre «cocoși», la ultima întîlnire cu XV-le României: **Rives, Skrela, Fouroux (9), Cholley, Paco (2), Dospital, Palmié** (de la stînga la dreapta)

J. P. Bastiat, căpitanul XV-lui francez, pe care l-a condus la alîtea victorii, va absenta, de data aceasta, la București

DINAMO REVINE DUPĂ 3 ANI

- Al 18-lea titlu în palmaresul bucureștenilor
- Antrenorul Iuliu Capșa: «Acum, primul nostru obiectiv este să dăm echipei naționale jucători cât mai valoroși!»

Cartea de vizită a echipei de polo **Dinamo București** s-a mai îmbogățit în această toamnă cu un titlu de campioană a României. **Al 18-lea în decurs de 22 de ani**, performanță care recomandă cu prisosință valorosul team din Ștefan cel Mare. În ciuda unui start mai puțin convingător (în primele trei partide directe au pierdut de două ori în fața Rapidului), dinamoviștii au marcat un crescendo în partea finală a întrecerii, depășindu-și de o manieră netă eterna rivală, încheind întrecerea cu un avans de patru puncte în fața redutabilei formații feroviare, deținătoare a titlului în perioada 1975—1977.

Spre deosebire de anii precedenți, când **Dinu Popescu** și coechipierii săi jucau excelent în echipa reprezentativă (în 1976, «7»-le României s-a clasat pe locul IV la J.O., iar în 1977, selecționata universitară

a devenit campioană mondială), dar nu reușeau să depășească «complexul Rapid» în meciurile de campionat, de această dată, echipa dinamovistă ni s-a părut total renovată, și din punct de vedere fizic, dar mai ales psihic. Noul antrenor al campionilor, profesorul **Iuliu Capșa**, renumit pentru calitățile sale de pedagog și șlefuitor de tinere talente (șase titluri de campioni la copii și juniori pentru Dinamo) a avut lăudabila capacitate de a uni cîțiva jucători de certă valoare și, alături de ei, mai mulți tineri care bat cu insistență la porțile afirmării, într-un colectiv omogen, bine sudat din toate punctele de vedere, capabil de a se ridica la un nivel superior. O dovedește și frumoasa performanță realizată în luna septembrie de echipa dinamoviștilor la turneul internațional de la Neapole, unde a întrecut pe rînd pe campioana Europei, Ca-

Poloștii dinamoviști încununați cu cel de al 18-lea titlu de campioni. De jos în sus: Liviu Răducanu, Viorel Rus, Adrian Nastasiu, Dinu Popescu, căpitanul echipei, Doru Spînu, Victor Boga, Radu Mirea, George Gaiță, Kalman Szerző, Gheorghe Popescu, Vasile Ungureanu, Serban Popescu și Adrian Munteanu

Antrenorul Iuliu Capșa își sfătuiește elevii în una din pauzele meciului cu Rapid (4—2), desfășurat la bazinul Dinamo din Capitală

Viorel Rus nu este numai un excelent realizator, ci și un vajnic apărător, cum ni-l înfățișează și fotoreporterul nostru

nottieri Napoli, pe Partizan Belgrad și Ferencváros Budapesta. Decizia și hotărîrea în intervenții au ridicat substanțial potențele sistemului defensiv al formației dinamoviste, iar jocul plin de variație, cu mare accent pe contraatac, a caracterizat în permanență ofensiva campionilor în acest sezon. Meritul lui I. Capșa constă și în curajul cu care a știut să folosească tinerii jucători, unii promovați din propria pepinieră a clubului (**Ș. Popescu**, **Gh. Popescu**, **D. Ciobăniuc**), care s-au încadrat destul de repede în sistemul modern de joc al echipei.

Fără îndoială, poloistul nr. 1 al campionilor (și al echipei naționale în acest an) a fost portarul **Doru Spînu**, intervențiile sale sobre și eficiente constituind un puternic tonic pentru coechipierii săi. Cu acest plus de încredere, **Viorel Rus** a reușit să-și etaleze mai convingător calitățile de «centru fix» și șuter, **Liviu Răducanu** a rede-

venit «jolly-joker-ul» de care echipa avea atîta nevoie, iar **Dinu Popescu** și **Adrian Nastasiu**, acei piloni de bază pe care s-au construit multe din succesele dinamoviștilor în acest sezon. Remarcabile evoluții în acest campionat au avut și tinerii **Adrian Munteanu** și **Vasile Ungureanu** (care se impune tot mai mult atenției selecționerilor). **George Gaiță**, **Radu Mirea** și **Kalman Szerző** s-au dovedit extrem de utili în concepția de joc a noului antrenor, dar de la acești tineri, frumos clădiți, cu reale calități, se așteaptă mai mult.

«Noul obiectiv al dinamoviștilor — ne-a declarat Iuliu Capșa-este, firește, cel de al 19-lea titlu! Dar înainte de toate mă interesează ca echipa noastră să poată oferi selecționatei olimpice cît mai mulți jucători de valoare, excelent pregătiți, capabili să demonstreze și peste doi ani, la Moscova, realele valențe ale polo-ului românesc».

Adrian VASILIU

Patru dintre cei mai valoroși jucători pe care i-a avut poloul românesc au părăsit activitatea competițională, prilej de a-i avea pe toți împreună la o festivitate organizată de F.R. Natație. De la stînga la dreapta: Gruia Novac (191 ori internațional), Gheorghe Zamfirescu, recordmanul selecționărilor în reprezentativă (232), Cornel Rusu (216) și Ion Popa (69)

Fotografii de Dragoș NEAGU

Tinerete fără bătrînețe

La 40 de ani hocheistul **DEZIDERIU VARGA** continuă...

Carte de vizită

născut: 14 mai 1939, la Miercurea Ciuc
înălțime: 1,78 m
greutate: 77 kg
debut în hochei: 1956 la Progresul Miercurea Ciuc
debut în echipa națională: 1958
titluri de campion: 11 la Steaua și 1 la Voința M. Ciuc (1963)
jocuri în echipa națională: 289!
primul antrenor: Ladislau Covaci (M. Ciuc)
starea civilă: căsătorit, tatăl unui băiețas (Adrian de 7 ani)

istoria, de mai mult de o jumătate de veac, a hocheiului are, firesc, multe și foarte interesante amănunte. Întîmplări cu tilc, amintiri savuroase. Totodată este normal ca și în hochei să existe mulți sportivi, care prin talentul, dăruirea, comportarea lor exemplară și longevitatea competițională să devină stimăți, apreciați în toate ocaziile, iubiți de tinerii practicanți ai sportului crosei și pucului.

Așa este și **Dezideriu Varga**, maestru emerit al sportului, care în primăvara anului viitor va împlini 40 de ani, fapt care nu l-a îndepărtat, însă, de competițiile principale ale acestui sport. Începîndu-și activitatea la Miercurea Ciuc, unde a jucat pe rînd în formațiile Progresul, IPEIL și Voința, **Dezideriu Varga** («Dezso», pentru intîmi) a venit în 1964 la București, la echipa Steaua. A venit și a rămas. Chiar și azi cînd, în preajma vîrstei de 40 de ani, joacă (mult mai bine decît mulți dintre mai tinerii săi coechipieri...) în campionat și în meciurile din cadrul C.C.E.

L-am abordat pentru un interviu fulger, în preajma unui antrenament pentru o dificilă confruntare din C.C.E. ● Care-i secretul acestei neobișnuite longevități? ● Nu-i nici un secret! Nu beau, nu fumez și am bunul obicei de a mă culca devreme seara... ● Ce faci, atunci cînd nu joci hochei? ● Multe... Dar cele mai fericite clipe din afara gheții sînt cele pe care le petrec jucîndu-mă cu fiul meu **Adrian**, aflat la vîrsta clasei a II-a sau cînd mă plimb cu soția mea **Paula**. ● Apropo de **Adrian**. Va juca și el hochei, desigur! ● Nu, nu fiți așa de categoric. Este un fotbalist talentat. N-am ce-i face... ● Ce mare hocheist din lume v-a impresionat mai mult? ● Ezit între canadianul **Phil Esposito** și sovieticul **Valerii**

Harlamov. Ce viteză și ce tehnică... Extraordinari! ● Lîngă ce fundaș român v-ați simțit mai bine? ● Lîngă **Ionită** ● Ce atacanți români v-au dat cel mai mult de furcă? ● Cred că **dinamoviștii Tureanu și Gh. Huțanu**. Ultimul dacă era mai serios devenea cel mai mare jucător pe care l-a avut vreodată hocheiul nostru. ● Ajungem și la ultima întrebare... ● Știu, Doriți să aflați ce voi face cînd nu voi mai juca hochei. Nu-i așa? Ei bine, rămîn la București, la clubul Steaua, în viața căruia m-am încadrat perfect. Probabil că voi antrena echipa de copii a clubului.

Am mai încercat o întrebare. N-a fost posibil. Spusese în tim-

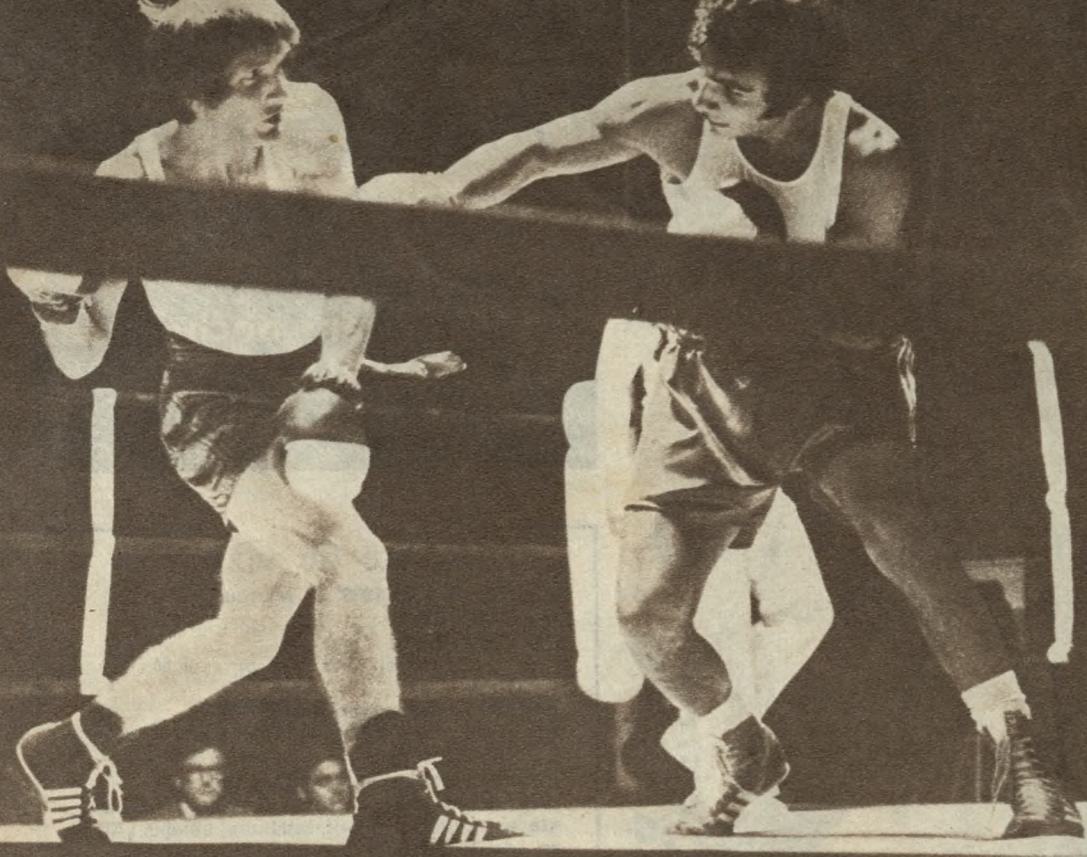
pul discuției că una din cele mai mari mindrii ale lui este aceea că nu a întîrziat niciodată de la antrenament. A adăugat: «Să întîrziu tocmai acum? La 40 de ani? Eu vreau să fiu, și sper ca sînt, un exemplu. Nu trebuie să-mi încep munca de antrenor stîrnind zîmbete. Aștept să fiu primit cu ochii calzi și plini de curiozitate ai copiilor. Va fi una din cele mai frumoase clipe din viața mea...»

I-am urat succes. Și pentru viitor, dar și pentru aceste zile, cînd **Dezideriu Varga** mai joacă încă. Cu aceeași plăcere ca acum 20 de ani.

Călin ANTONESCU

Dezideriu Varga mereu la post! Iată-l alături de coechipierul său **Ionită**, fundașul lîngă care — după cum singur declară — se simte cel mai bine...

◀ **Campionul Dragomir Ilie (dreapta) și-a apărat titlul cu succes, obținând victorii categorice, inclusiv în finala cu Titi Tudor**

CAMPIONATELE NAȚIONALE DE BOX

PREA MULȚI... INVITAȚI LA TURNEUL FINAL

Turneul final al campionatelor naționale de box din anul acesta a reprezentat o adevărată paradă a practicanților sportului cu mănuși, băleți cu mai multă sau mai puțină «chemare» spre «careul magic». S-au perindat pe ringul de la Palatul sporturilor 210 pugiliști, cifră care pe un neavizat l-ar putea face să creadă că boxul nostru a făcut un salt valoric important. Să ai peste 200 de candidați (cu șanse) la titlurile de campioni ai țării ar fi într-adevăr o mare realizare. Dar, din păcate, numărul mare de sportivi nu a adus și valoarea pe care o așteptăm. Mulți, foarte mulți dintre boxerii prezenți la întreceri au fost, cum s-ar spune, prea

Simion Cuțov (stinga) a trecut de data aceasta extrem de ușor de rivalul său Carol Hajnal, câștigând titlul la «ușoară» cu mare... ușurință

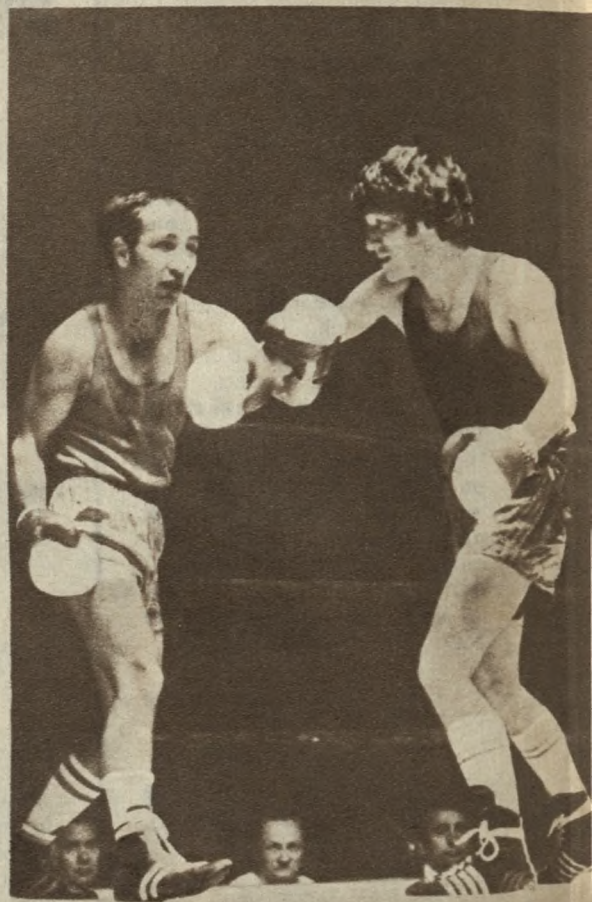
mici pentru un... război atât de mare. Faptul că numai doi dintre campionii de anul trecut — «pana» **Dinu Teodor (Dinamo)** și «semiușorul» **Dragomir Ilie (Dinamo)** — au reușit să-și păstreze titlurile s-a datorat nu atât ofensivei puternice a noilor laureați, cât slăbiciunii evidente a fostelor vedete. **Remus Cozma, Gheorghe Ciocină, Calistrat Cuțov** (absent la întreceri), **Cornel Hoduț, Ion Miron, sau Alec Năstac** (retras după primul tur), șase dintre campionii de anul trecut, nu mai sînt acum decît niște «nume». Practic, cariera lor de mari campioni s-a încheiat.

Întrebarea care se pune în fața acestei situații este dacă proaspeții campioni demonstrează o valoare apropiată de cea a... înaintașilor. Să facem mai întâi, cunoștință cu ei: **Semimuscă — Alexandru Turei (Voința Cluj-Napoca); Muscă — Gheorghe Govici (Steaua); Cocos — Dinu Teodor (Dinamo); Pană — Titi Cercei (Dinamo); Semiușoară — Dragomir Ilie (Dinamo); Ușoară — Simion Cuțov (Dinamo); Semimijlocie — Ionel Budușan (Metalul București); Mijlocie mică — Nicu Chioveanu (Litoral Mangalia); Mijlocie — Valentin Silaghi (Dinamo); Semigrea — Georgică Donici (Steaua); Grea — Ion Cernat (Steaua).**

Nume vechi și nume noi pe lista campionilor. O «echipă» ne omogenă din punct de vedere valoric. Punctele forte rămîn tot consacrații. **Turei** (fost campion în 1974 și 1975), **Dinu Teodor** (1977), **Ilie** (1977), **S. Cuțov** (1973) și **Budușan** (de mai mulți ani finalist al campionatelor). Dintre noii laureați, doar **Valentin Silaghi** s-a apropiat de valoarea campionilor autentici. **Govici, Cercei, Chioveanu, Donici și Cernat** nu au reușit să ne convingă prin evoluțiile lor. Deși campioni, ei sînt departe de a fi «certitudini», din punct de vedere valoric rămînînd, în cel mai bun caz, în stadiul de «speranțe».

Iată deci că numărul mare de invitați la turneul final al campionatelor nu a reușit să ne demonstreze că boxul nostru a depășit criza în care se află de cîțva timp. **Competiția în loc să fie puternică, selectivă, a fost... diluată, lungă și obositoare**, cu gale care au trecut de miezul nopții, cu prea mulți candidați fără nici o șansă la titlu. Pentru a evita în viitor această paradă pugilistică fără eficiență dar costisitoare, recomandăm federației de specialitate revenirea la obligativitatea prezenței la fazele de zonă a tuturor boxerilor care doresc să concureze la titlu, nu cum s-a făcut anul acesta cînd celor 44 de cîștigători ai zonelor li s-au adăugat... 166 de invitați!

Petre HENT

Alexandru Turei (dreapta) câștigă greu (decizie 3-2) în fața lui Ion Boboc, după o partidă în care spectatorii au aplaudat două «semimușten» valoroase

Cu armele tehnicii, Valentin Silaghi (dreapta) a intrat de anul acesta în rîndurile campionilor. Iată-l în finala cu Pavel Istrate pe care l-a învins detașat la puncte

Fotografii de Dragoș NEAGU

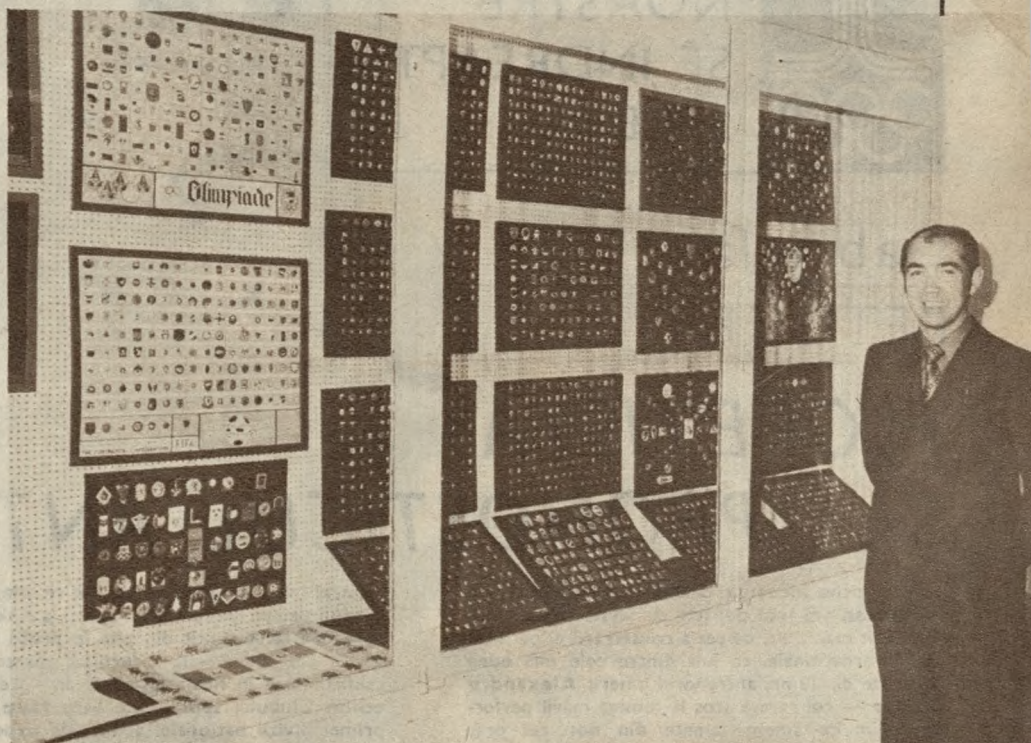
VIATA SPORTIVA

AȘCHIA NU SARE DEPARTE...

Vi-l mai amintiți pe Nicolae Mustăța? Cu câțiva ani în urmă, a fost cel mai bun alergător de fond din țara noastră, multiplu campion național și balcanic, recordman pe toate distanțele curselor de fond. Deși a trecut câțiva vremi de cînd a abandonat activitatea atletică competițională, totuși unele dintre recordurile sale mai figurează încă și astăzi pe tabloul de onoare (15 000 m — 45:51,0, 20 000 m — 1:00:51,4 și o oră — 19 707 m, toate realizate de el în 1971) cel de la maraton (2.13:26,2 din 1968) fiind înțrecut de Cătălin Andreica pe parcursul campionatelor europene de la Praga (2.12:29,4).

Deși activitatea profesională îl solicită din plin, Nicolae Mustăța găsește timp să fie mereu prezent la concursurile atletice, pentru a o încuraja pe fiica sa Adriana, născută în 1961, făcînd parte, ca și el, din secția clubului bucureștean Dinamo și practicînd — s-ar fi putut altfel? — tot alergarea pe distanțele lungi! (r. vil.)

10 000 DE INSIGNE ÎNTR-O COLECȚIE!

Nu de mult, Casa Centrală a Armatei din București a găzduit cea de a IV-a ediție Reuniunii republicane a colecționarilor de insigne. Cu această ocazie, pentru prima dată s-a organizat și un concurs de insigne cu tematică diversă, ponderea avînd-o insignele sportive. La această adevărată competiție a colecționarilor sportivi, corespondentul revistei noastre Aurel Dula din Petroșani a reușit să cucerească primul loc, într-o companie selectă de 40 de confrăți întru pasiune.

Aurel Dula este de profesie inginer. Pasiunea sa pentru sport în general s-a concretizat într-o bogată colecție de insigne care însumează 10 000 de exemplare. La recenta expoziție de la București nu a expus, însă, decît vreo... 2 000. A fost suficient pentru a obține primul loc. Iată cîteva amănunte despre adevăratul său tezaur de insigne: Între cele 10 000 de piese de care aminteam mai sus, se află insigne din 150 de țări; posedă insignele a 141 de federații naționale de fotbal afiliate la F.I.F.A., din totalul de 150; printre insignele olimpice cele mai vechi exemplare sînt cele ale J.O. de la Londra (1908), Stockholm (1912), Berlin (1936) și nu lipsesc insignele edițiilor care au urmat; în colecție se află insignele tuturor cluburilor mari de fotbal de pe glob, precum și insignele a peste 350 de cluburi de fotbal din România, inclusiv cele vechi ca Venus, Ripensia, F.C. Rapid, F.C. Olimpia București, C.A.O., Chinezul, Unirea Tricolor etc.

NOI APARIȚII EDITORIALE

Ioan Chirilă și-a propus să fie un cronicar al «Mondialelor» de fotbal. «AR-GEN-TI-NA!», a patra carte de acest gen, frescă a ultimei ediții încheiată recent pe pămînt sud-american, confirmă această ambiție. O recomandare a virtuților stilistice, ni se pare superflua, pentru un autor care nu disprețuiește calofilia. Rămîne de cîntărit aportul conținutului acestei lucrări ieșite de sub teac cu mare promptitudine, cu concursul Editurii «Sport-turism».

Principalul merit al cărții lui Chirilă ni se pare a fi radiografierea fenomenului fotbalistic actual. O investigație profundă, complexă, vizînd calitatea jocului, tendințele evoluției lui, personalitățile care îl populează, noutățile tactice, rigurile antrenamentelor, încărcătura psihică abia disimulată de aparențe. Acesta ar fi nucleul cărții, căreia îi și conferă o greutate specifică însemnată. Ca de obicei la Ioan Chirilă, el trebuie urmărit și depistat pe cărările poveștilor cu tîlc, ale anecdoticii, ale faptului divers răsfățat în hainele reportajului.

Gatu a dispărut din arena de joc! Asaltul «giganților»? Tributul plătit vîrstei? Oricum, aproape concomitent Cristian Gatu a apărut în rafturile librăriilor. Coincidență fericită, datorată lui Marius Popescu, statornic biograf al personalităților noastre sportive. (Vă mai amintiți de «I se spune profesorul», reflectînd activitatea sportivă a fotbalistului Constantin?).

Omagierea lui Gatu, deplin meritată, pune sub ochii cititorului cariera sportivă exemplară și împlinirea socială a unui handbalist de excepție și a unui inginer. Relatarea este complexă, exhaustivă dar nu cade nici un moment pe panta rigidității, a «listei de inventar». Dimpotrivă. Autorul, cu simț al umorului, cu vervă ne propune episoade știute și neștiute din viața celebrului handbalist. Meditînd asupra lor, ni se relevă treptat, «secretele» unui sportiv adevărat: pasiune, muncă, putere de renunțare, fără de care talentul n-ar fi însemnat nimic.

Conducător de joc, Gațu

MARIUS POPESCU

Profesorul Ștefan Bucătaru a expus zilele trecute la Casa corpului didactic din București cîteva din ultimele sale lucrări, care s-au bucurat de un binemeritat succes în rîndurile vizitatorilor și criticii de specialitate. Pictorul, la a cincea sa expoziție, este definit de artistul poporului, Corneliu Baba, drept «pictorul culorilor și al florilor, înzestrat cu mult simț coloristic, care folosește culoarea pentru a exprima bucuria... Revezi aievea spectacolul fantastic al florilor, al cîmpurilor, al verdelui de smarald...»

Ștefan Bucătaru este un pictor al naturii, pe care o iubește infinit, și ca orice iubitor al tuturor celor ce se petrec pe scena vieții, ne-a mărturisit, că fenomenul sportiv îi este deosebit de apropiat și de drag, constituindu-i adesea sursă de inspirație. Drept care îi publicăm alături o reproducere după tabloul «Primăvara la Herăstrău», cu subiect de canotaj.

„PRIMĂVARA LA HERĂSTRĂU”

ÎN PERSPECTIVA
J.O. '80
SPERANȚELE
NOASTRE
SE ÎNDREAPTĂ
SPRE ...

Gabriela
BETUKER

FLORETISTA ȘI... PRONOSTICUL ANTRENORULUI EI

Acum câțiva ani, atunci când sătmăreanca **Marcela Moldovan** era încă departe de vârsta majoratului și, cu atât mai mult, de cea a consacrării ei pe planșele internaționale, ca una dintre cele mai bune floretiste din lume, antrenorul emerit **Alexandru Csipler** — cel care a scos la lumina marii performanțe multe tinere talente din nordicul oraș transilvănean — a lansat un pronostic care unora li s-a părut, atunci, hazardat. «**Marcela Moldovan** va fi, în pofida tinereții ei, titulară în echipa României la Jocurile Olimpice de la Montreal '76», a afirmat bătrînul meșter într-ale scrimiei. Și așa a fost.

La începutul anului trecut, cînd puțini auziseră de **Gabriela Betuker**, și mai puțini o văzuseră pe planșă, tînărul antrenor **Ștefan Haukler**, profesorul acestei puștoaice de nici 14 ani, a lansat pronosticul potrivit căruia «valorificîndu-și marile șanse de afirmare pe care le are, **Gabriela Betuker** va fi prezentă la Jocurile Olimpice de la Moscova '80».

Între timp, în acești aproape doi ani care s-au scurs de atunci, eleva din Satu Mare (clasa a X-a la Liceul de filologie-istorie) a promovat cu succes cîteva «examene de treaptă» în scrima de performanță. **Noiembrie 1977**. Ediția jubiliară, a X-a, a Jocurilor Balcanice de scrimă. În complexul sportiv Kemal Atatürk din capitala Turciei, Ankara, mezină probei feminine de floretă, reprezentanta României, **Gabriela Betuker** (născută la 15 iulie 1963), fără a lăsa să se întrevadă că se află la debutul într-o competiție internațională de rezonanță, fără ca tracul să-i diminueze capacitatea ofensivă, a

aruncat în lupta de pe planșe tot ce știa, impresionîndu-i pe toți specialiștii prezenți la Ankara. Aportul ei s-a făcut simțit din plin în proba pe echipe, iar în cea individuală a furnizat marea surpriză, calificîndu-se în finală. În acest an — evoluînd în echipa Clubului sportiv din Satu Mare, pe scena primei divizii naționale, alături de experimentata **Suzana Ardeleanu**, maestră emerită — foarte tînăra floretistă a trecut cu succes, în diferite etape, de multe componente ale lotului reprezentativ de ieri și de azi, fiind învinse de ea **Magdalena Chezan**, **Viorica Țurcan**, **Adriana Dragomir**, **Ileana Jenei**, trăgătoare cu «cărți de vizită» pe planșele internaționale. Ceea ce a și determinat, dealtfel, federația de scrimă să o includă în lotul de perspectivă, al speranțelor olimpice. Și, nu de mult, i s-a oferit prilejul debutului în primul cvartet al României, la Berlin, în întîlnirea cu formația R.D.G., revelația ultimei ediții a C.M., de la Hamburg. Prin cele 3 asalturi cîștigăte, **Gabriela Betuker** și-a adus o contribuție substanțială la victoria echipei noastre (9-7), dovedind, încă o dată, că se află în ascensiune. «Este firească această rapidă ascensiune — ne-a spus antrenorul ei, **Ștefan Haukler** — pentru că bagajul ei de cunoștințe, chiar dacă nu e încă prea mare, se poate valorifica integral datorită unor excelente calități fizice și psihice. S-ar putea, însă, să apară, în viitorul nu prea îndepărtat, o perioadă mai critică, fără urcușuri, dar care va fi, de fapt, etapa consolidării unor noi deprinderi tehnico-tactice. Abia după aceea va urma marea deschidere spre performanță și eu cred că, în timp, aceasta nu va veni după

«termenul» Jocurile Olimpice din 1980. Dar nici noi, cei care ne ocupăm de formarea ei ca sportivă de valoare, și, mai ales, nici ea, nu trebuie să uităm că greul abia acum începe, că unele prime rezultate — chiar dacă sînt încurajatoare — nu înseamnă consacrarea și, cu atât mai puțin, valoarea internațională, care se dobîndesc numai prin multă muncă, disciplină și modestie».

La care noi am adăuga că **Gabriela Betuker** are în preajma ei, în familie, la școală, la sport, pilde de fiecare zi. Tatăl ei, maestrul **Otto Betuker**, de la secția 5 transport a marii uzine «Unio» Satu Mare, și, totodată, activist obștesc sportiv, în calitate de președinte al secției de scrimă de la C.S. Satu Mare, cultivă relația muncă-pasiune pe terenul fertil al întreprinderii, animă neobosit sportul de aici, propagă ideea de sport în familiile muncitorilor, pe baza exemplului personal. Dragostea pentru scrimă și dorința de a ști cît mai multe ale antrenorului ei, profesorul **Ștefan Haukler**, se înscriu în aceeași sferă educativă, ca și modestia și conștiinciozitatea cu care continuă să se pregătească, după atîția ani de performanțe, colega sa de club, **Suzana Ardeleanu**.

Nu știm acum, la jumătatea ciclului olimpic, care va fi evoluția exactă a foarte tinerei floretiste **Gabriela Betuker**, dar dăm credit antrenorului ei. Nu numai pentru experiența și cunoștințele sale dovedite în scrimă, ci și pentru faptul că, la rîndu-i, a fost elevul reputatului antrenor **Alexandru Csipler**, ale cărui pronosticuri s-au adevărit întotdeauna...

Paul SLĂVESCU

Tradiția sportivă a familiei Betuker este un puternic stimulent și, totodată, un suport pentru ascensiunea Gabrielei spre înalta performanță, ascensiune susținută de tatăl ei, activist sportiv obștesc.

Fie în bancă, fie pe planșe, eleva **Gabriela Betuker** încearcă să acumuleze cît mai multe cunoștințe

Fotografii de
Vasile BAGEAC

VASILICA MĂRGĂRIT — Rîmnicu Sărat. Cred că ar fi mult mai potrivit să le mulțumim dv. personal tovarășilor din conducerea Jiului Petroșani pentru răspunsul amabil pe care l-ați primit din partea lor și nu numai prin intermediul meu. În altă ordine de idei,

iață adresele solicitate: «F.C. Baia Mare» — str. Minerilor 11, Baia Mare; «Chimia Rîmnicu Vîlcea» — Str. Lenin 156, Rm. Vîlcea; «S.C. Bacău» — str. Eliberării 39, Bacău; «Corvinul» — str. Dr. Petru Groza 1, Hunedoara; «F.C. Bihor» — str. Iosif Vulcan 11, Oradea.

ALEXANDRU POPA — Timișoara. Fotbaliștii de la **Dinamo București** au cucerit pentru prima dată titlul de campioni în 1955. Pe locul doi în clasament s-a situat atunci Flacăra Ploiești (Petrolul de azi). Una dintre formațiile de bază ale campionilor: Birtaşu — Toma, L. Băcuț, Szoko — Călinoiu, Gh. Băcuț — C. Bartha, D. Nicolae-Nicușor, Al. Ene, Neagu, Suru.

AUREL BOGDAN — Drobeta Tr. Severin, cartier C.E.T. Nord, Aleea Celulozei nr. 9, sc. 1, ap. 3 cod 1500 și **GABRIEL ILIAȘ** — Miercurea Ciuc, str. Gării nr. 9 C.F.R. cod 4100, doi simpatizanți ai echipei de fotbal F.C. Baia Mare, doresc să corespundă cu suporterii formației antrenate de Viorel Mateianu. Amatorii le pot scrie pe adresele de mai sus. După cum vedeți, eu v-am îndeplinit rugămintile de a vă publica adresele; acum rămîne să vă țineți și dv. de promisiune și să răspundeți la scrisorile pe care le veți primi.

VIOREL RUS — Sîntana. În primul rînd vă mulțumesc pentru frumoasele cuvinte adresate redacției noastre și pentru intenția de a ne ajuta cu propuneri. Din păcate, ideea dv. de a publica într-un singur număr toate datele statistice cu privire la fotbal și fotbalști nu rezolvă «odată pentru totdeauna» problema întrebărilor «care se repetă». Fiecare revistă «Sport» poate fi «Nr. 1» din viitoarele mari colecții ale tinerilor care încep să se intereseze de activitatea sportivă. Și dv. aveți un «Nr. 1», nu-i așa? Dacă datele statistice erau publicate înainte?

LICA CIOCOIU — Rădeni-Neamț. Simpatia dv. în materie de fotbal este Nicolae Dobrin, căruia doriți să-i scrieți. Vă dau adresa clubului său: F.C. Argeș, str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 11, Pitești. Celelalte date solicitate: Dobrin s-a născut la 26 august 1947 și a debutat în Divizia A cu puțin timp înainte de a împlini 15 ani (1 iulie 1962). Nu a fost legitimat la nici o altă formație în afară de cea piteșteană.

NATALIA DREGHICI — localitatea Iernut, str. Horea nr. 22, cod 4351, jud. Mureș, **VERONICA NIȚĂ** — Ploiești, str. Putnei nr. 9, bloc 149, sc. A, ap. 2, cod. 2000 și **MIRCEA RĂDOI** — com. Aninoasa, str. 23 August 173, cod. 2688, jud. Hunedoara. Acum, suporterii echipei **Dinamo București**, cu care doriți să corespundați, vă pot scrie. Tu, Natalia, ai auzit de «un fotbalist, Ozon, care a jucat la Dinamo și a fost golgheter». Titus Ozon a jucat la Dinamo cu mai mult de zece ani înainte de a te naște. Ozon a fost selecționat în echipa națională de 22 de ori și a fost golgheterul campionatului (sub culorile clubului Dinamo) în anii 1952 și 1953.

EMILIAN ȚIMPLARU — Iași. Ce vă recomand eu să faceți în cazul în care nu vă place modul în care sînt comentate unele meciuri televizate? Închideți sonorul televizorului și ascultați comentariul de la radio. Dacă nici așa nu vă place, închideți radioul și sonorul televizorului și încercați să comentați dv. Dacă nici modalitatea aceasta nu vă satisface, închideți și televizorul și citiți cronică meciului a doua zi în «Sportul». Dacă...

MINOY RICHY — Făgăraș, str. Filimon Sîrbu bl. 2A, sc. A, ap. 6, et. 1 cod 2300, jud. Brașov. După cite îmi scrieți, aveți o colecție de programe de fotbal din țară și de peste hotare demnă de invidiat. Vă felicit și, după cum vedeți, vă public adresa pentru a putea corespunde cu alți colecționari în vederea schimburilor.

ION POPESCU — Giurgiu. Prima etapă a ediției 1973/74 a campionatului național de fotbal a avut loc la 12 august 1973. Echipa dv. preferată, **Rapid București**, a început, cum se spune, cu dreptul: a fost singura formație care a câștigat în deplasare (3-1 cu Sport Club Bacău). Startul bun nu a salvat, însă, Rapidul de la retrogradare...

ANCA RĂDULEA — Iași. Abonamentele la revista noastră nu se fac la redacție, ci la poștă. Este bine să vă îngrijiți din timp de abonamentul pentru anul viitor dacă, așa cum îmi scrieți, doriți să aveți colecția completă.

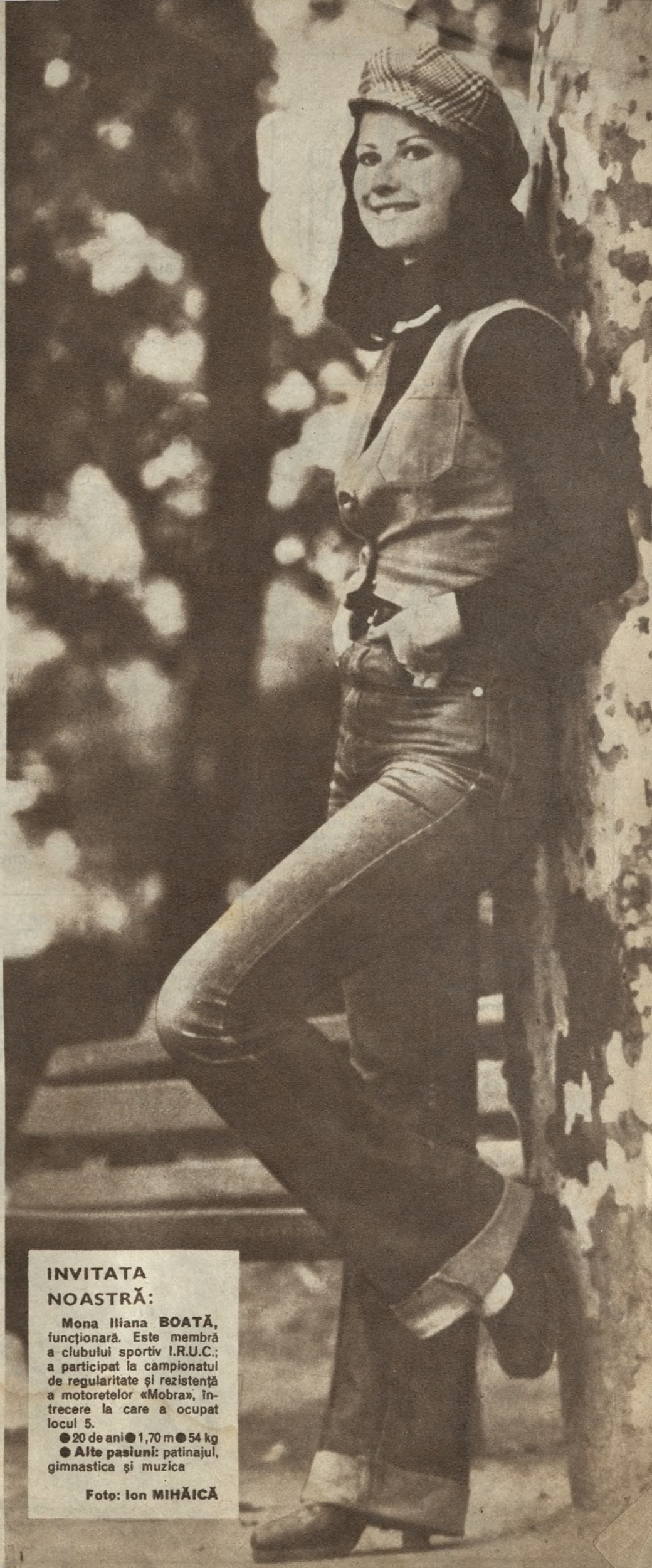
Petrus

INVITATA NOASTRĂ:

Mona Iliana BOATĂ, funcționară. Este membră a clubului sportiv I.R.U.C.; a participat la campionatul de regularitate și rezistență a motoretelor «Mobra», întrecere la care a ocupat locul 5.

● 20 de ani ● 1,70 m ● 54 kg
● Alte pasiuni: patinajul, gimnastica și muzica

Foto: Ion MIHĂICĂ

CA DE OBICEI, la fazele de poartă toate privirile sînt ațintite asupra portarului. Autorul acestui gol spectaculos, **Malcolm Macdonald**, de la celebra echipă engleză Arsenal, nu se vede în imagine. Apare, însă, deosebit de clar, dar din păcate fără eficiență, efortul portarului **Jim Blyth**, de la Coventry City, învins de trei ori de înaintașii Arsenalului într-un meci din cadrul Cupei Ligii engleze.

IUBITORII tenisului, dar mai ales colecționarii de fotografii sportive, vor avea, desigur, o tresărire de bucurie văzînd această imagine. O întîlnire cu **Ilie Năstase** este întotdeauna plăcută. Și, după cum se vede, nu numai pentru noi, ci și pentru cele două stele ale tenisului mondial feminin **Chris Evert** (stînga) și **Martina Navratilova**.

«UNDE o fi ascuns postul de control?» — iată întrebarea la care caută răspuns, urmărind traseele de pe hartă, aceste două eleve din Sibiu, participante la un concurs de orientare turistică. Pînă la urmă l-au descoperit. Și nu numai ele, ci și alte sute și chiar mii de participanți la concursurile organizate de «Clubul de orientare Sibiu». (Foto: V. Cîrdei).

ACEST ONORABIL «policeman» nu este altul decît... simpaticul mijlocăș la grămadă al echipei Dinamo și al naționalei **Mircea Paraschiv**, tînărul care s-a relevat atît de pregnant în cadrul turneului, pe care reprezentativa de rugby l-a întreprins recent în Marea Britanie. Mircea are pasiunea «trofeelor» între care, la loc de cinste, se va păstra și această cască pe care a primit-o cadou.

CÎȚI dintre noi, cei care urcăm și în avion cu inima strînsă, ne-am putea imagina emoțiile prin care trece un parașutist? Și totuși, legănarea între cer și pămînt, sub cupola parașutei, îi atrage pe foarte mulți tineri al căror curaj este demn de toată lauda.

Și cînd te gîndești că nu-i suficient să faci saltul, ci trebuie să aterizezi și la punct fix...

DIN NOU deținător al titlului mondial la categoria grea, boxeurul american **Cassius Clay** și-a recăpătat buna dispoziție. Iată-l răspunzînd întrebărilor ziariștilor, la puțin timp după victoria obținută în fața lui Leon Spinks. Probabil că marele campion le spune din nou reporterilor că el este «cel mai frumos și cel mai puternic om din lume», cuvinte ascultate cu plăcere mai ales de soția sa, Veronica.

UN DESEN în maniera lui Pablo Picasso? Așa ar părea la prima vedere. În realitate, însă, nu este decît o fotografie a portarului de hochei vest-german **Rainer Makkatsch**, de la «Kölner Eishockey-Club». O cască de metal și o mască pe față fac din portarul oricărei echipe de hochei o apariție bizară, dar îl apără pe sportiv de... bombardamentul destul de periculos al pucurilor. (Foto Inter Naciones)

NOUA REGINĂ A ȘAHULUI. Înfrângerea Nonei Gaprindașvili, campioană a lumii din anul 1962, constituie, fără îndoială, una din marile surprize sportive ale anului. Cu atât mai mare, cu cât provine din partea unei tinere de numai 17 ani, **Maia Ciburdanidze**. Dar Maia (în fotografie) nu e fitecine. La 13 ani, de pildă, ea câștiga un puternic turneu la Brașov cu un avans de trei puncte(!), drept care Federația Internațională de șah i-a acordat Maiei titlul de maestră internațională, fapt fără precedent în istoria șahului la această vîrstă.

GEORGE NEGOESCU, unul dintre foștii noștri pîstarzi de talent, multiplu campion național, este un pasionat fotoreporter amator. Din numeroasele sale fotografii, culese de pe marginea pistei velodromului Dinamo, am ales ilustrația alăturată, în care George Negoescu a surprins o busculadă — survenită la campionatul național de semifond, rezervat juniorilor — cum rar se poate întîlni.

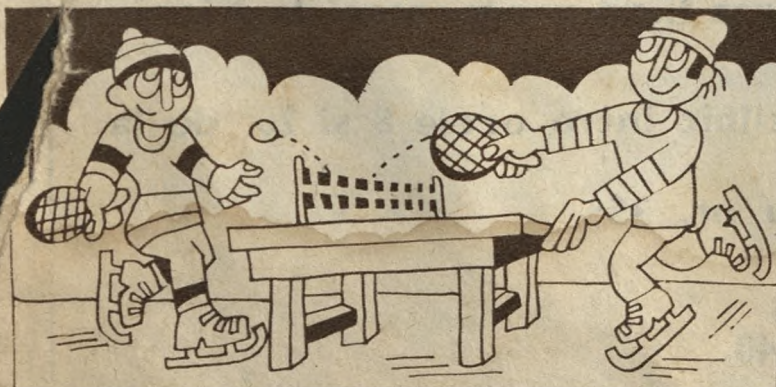
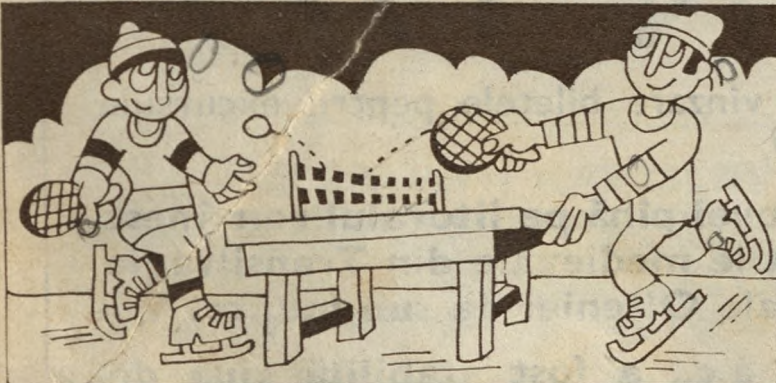

ÎN CURÎND va veni în prim-planul atenției patinajul artistic. Este de așteptat ca și în acest sezon în fruntea plutonului artiștilor gheții să se afle patinatorii sovietici, printre care și elevii antrenorului **Stanislav Juk** (în centrul imaginii): **Sergei Sahrai, Marina Cerkasova, Marina Pestova și Stanislav Leonovici** (de la stînga).

O FLOREȚĂ de temut în marile concursuri internaționale feminine — **Katarina Racsova** (Cehoslovacia). Prezintă la turneele finale ale celor mai puternice concursuri internaționale din ultimii ani, Katarina continuă să se pregătească cu deosebită ambiție. Visul ei se îndreaptă spre mondialele de la Melbourne 1979, unde speră să devină o... «floreță de aur».

8 GREȘELI... Desenele caricaturistului **Octavian COVACI** nu sînt identice, în ciuda aparențelor. Opt detalii le deosebesc. Vă invităm să vă distrați descoperindu-le!

FRANZ BECKENBAUER în prezent marea vedetă a formației americane **Cosmos New York**, a jucat împotriva foștilor săi coechipieri de la Bayern, pe stadionul Olimpia din München, cu prilejul turneului întreprins în Europa de echipa newyorkeză. În imagine, Beckenbauer (dreapta) contra fostului său coleg **Paul Breitner**. Cu tot aportul lui Franz, Cosmos New York a fost învins de Bayern cu 7-1...

NOI ȘI NOI invenții se adaugă pe lista — și așa voluminoasă — a utilajelor moderne pe care le au la dispoziție antrenorii și sportivii în munca de instruire. Vă prezentăm azi ultima inovație din domeniul hocheiului pe gheață: **mașina de aruncat pucuri**, utilizată cu succes la antrenamentul portarilor, la exersarea șuturilor din mișcare, la realizarea unor combinații rapide. Se numește «**HOCKEY — MATE**» și este produsă de o firmă canadiană, stîrnind — după cum se vede — veselia jucătorilor de la **Montreal Canadians Hockey Club**, celebra formație profesionistă din orașul ultimei Olimpiade.

Întreprinderea de TURISM HOTELURI și RESTAURANTE BUCUREȘTI

VĂ INVITĂ LA

„REVELION 1979”

Filialele de turism I.T.H.R. au pus în vânzare biletele pentru excursiile ocazionate de petrecerea revelionului 1979.

UNDE?

Din Țara de Sus a Moldovei pînă pe litoralul românesc al Mării Negre, în localitățile medievale din Transilvania sau în străvechile stațiuni ale Olteniei de sub munte.

CÎND?

Sîmbătă 30 Decembrie a.c., a fost stabilită ziua de plecare în excursii, înapoierea fiind programată la 2 ianuarie 1979.

CUM?

Se pot procura bilete zilnic între orele 8 și 20, de la filialele I.T.H.R. din:

- Bd. Nicolae Bălcescu nr. 35;
- Bd. 1848 nr. 4;
- Bd. Republicii nr. 68;
- Calea Griviței nr. 140.

La Moscova pregătiri intense pentru J.O. de vară 1980

«Miša», mascota Olimpiadei, a și început să devină un personaj familiar moscoviților și nu numai lor...

Organizarea unei ediții a Jocurilor Olimpice — firește, în condițiile creșterii enorme a interesului pentru această mare dispută sportivă internațională — reprezintă pentru gazde o înălțare, aproape nesfârșită, de sarcini, care de care mai importantă. Toate trebuie îndeplinite la timp și în bune condițiuni.

În acest sens ni se pare interesant un scurt tur de orizont olimpic în aceste zile de prag de iarnă, când activitatea la Moscova, viitoarea gazdă a J.O. din 1980, se află în toi. Deci, ce este nou pe agenda olimpică?

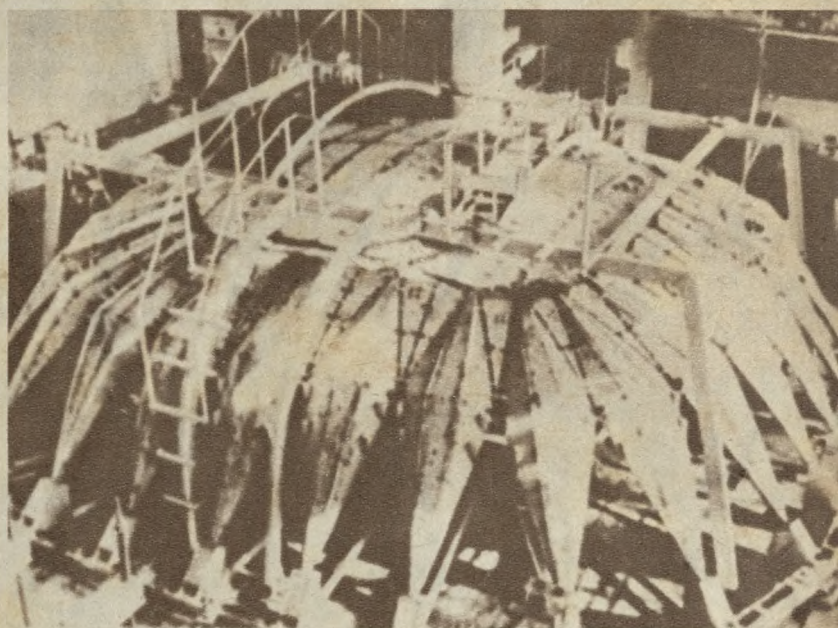
● Mai întâi, câteva cuvinte despre ritmul în care avansează numeroasele și modernele construcții din capitala Uniunii Sovietice. O recentă vizită a lordului Killanin l-a purtat pe președintele C.I.O. pe la bazele sportive aflate în construcție, el oprindu-se mai mult în Satul olimpic, unde inginerul șef al șantierului V. Kostenko și directorul Satului olimpic I. Kholod au dat explicații înaltului lor oaspete. Lordul Killanin s-a arătat pe deplin mulțumit de stadiul în care se află

construcțiile declarînd, în încheiere, că în multe domenii construcțiile olimpice de la Moscova sînt mai avansate față de cum erau ele în alte orașe în aceeași perioadă premergătoare J.O.

● Comisia tehnică lucrează cu intensitate, în aceste zile, la definitivarea programelor diferitelor întreceri. A fost publicat, de pildă, programul concursului de atletism, care va începe la 24 iulie și se va termina la 1 august. Știți ce probe vor avea loc în prima zi a întrecerilor atletice? Programul începe la ora 9,30 cu cursa de 100 m.g. din cadrul disputei feminine de pentatlon și se va încheia la ora 20,55 tot cu o probă a pentatlonului feminin, cea de 800 m. Între timp vor avea loc două finale: 20 km marș și aruncarea greutății femei, precum și serii calificative în probele masculine de 100 m, 10 000 m, 800 m.

● Nu sînt uitate nici cadourile sau frumoasele amintiri pe care oaspeții Moscovei olimpice vor dori desigur, să le poarte. Un loc aparte printre aceste suveniruri îl ocupă ursulețul «Miša», emblema Jocurilor Olimpice de la Moscova, a

cărui producție în serie a și început la fabrica de porțelanuri și faianță din Dulevo. Dar, la dispoziția oaspeților vor sta multe, foarte multe produse de genul vaselor sau paharelor, medaliilor de tot felul, al unor monede de una sau trei ruble de argint, cu efigia J.O., ceainice, servicii de cafea și lichior, scru-

Macheta viitoarei săli polivalente de la Lujnki, care va găzdui o parte din întrecerile sportive ale Olimpiadei din 1980

Medalii comemorative care vor fi lansate cu prilejul Jocurilor Olimpice de la Moscova

miere din faianță sau argint, sacose, genți și tot felul de articole de marochinărie. Toate fiind — spre bucuria amatorilor unor astfel de amintiri — foarte frumoase și extrem de decorative.

● Intense pregătiri se fac și în celelalte orașe olimpice ale Uniunii Sovietice, adică la Tallin, unde se vor desfășura disputele de yachting și la Kiev, unde vor avea loc jocuri de fotbal. Pentru o cît mai comodă legătură cu aceste cen-

tre, recent a avut loc la Moscova o frumoasă expoziție organizată de Ministerul Transporturilor cu vagoanele care vor circula în perioada olimpică pe aceste rute. Este vorba de vagoane de călători moderne, climatizate, vagoane de dormit cu cabine de două locuri, elegante vagoane restaurant. Așadar, toată grija și pentru cei care la Olimpiadă vor avea de... umblat!

— c.a. —

BASCHETBALIȘTII IUGOSLAVI — CAMPIONI MONDIALI

Pentru a doua oară în decurs de opt ani (Lublana — 1970, Manila — 1978) jucătorii de baschet din Iugoslavia au urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului unui campionat mondial, supremă consacrare a valorii, unanim recunoscută. Iată-i în fotografia noastră pe eroii succesului din Filipine. De la stînga la dreapta, sus: Duje Krstulović, Andro Knego, Kresimir Ciosici, Zeljko Jerkov, Rajko Jijici, Dražen Dalipagić, Ratko Radovanović; jos: Mirza Delibašić, Zoran Slavnić, Dragan Kicianović, Peter Vilfan și Branko Skroce. Dintre cei citați, Dalipagić și Kicianović au fost selecționați în «echipa lumii». (Foto: SN REVIJA)

Virginia RUZICI

a patra din lume!

Impresionant finis de sezon al Virginiei Ruzici, multipla noastră campioană de tenis. Locul al 5-lea în clasamentul Marelui Premiu feminin, după o ultimă și aplaudată victorie în indoor-ul britanic, la Brighton.

Calificare în «Masters», turneul reunind pe primele opt jucătoare din lume. Desfășurat în îndepărtata Californie, pe terenurile de la Palm Springs, acest turneu al campioanelor o consacră pe Virginia Ruzici drept incontestabilă protagonistă, calificată în semifinale (după victorii la adversare celebre, Kerry Reid și Betty Stove). Este învinsă numai de Chris Evert, Martina Navratilova și Virginia Wade, jucătoare de supra-clasă, care termină în această ordine pe treptele podiumului de premiere. În imediata lor apropiere, conducind «plutonul» tuturor celorlalte competitoare, reprezentanta tenisului românesc, CLASATĂ PE LOCUL 4.

Încă o treaptă urcată în ierarhia tenisului de elită, pregnantă afirmare a talentatei noastre jucătoare.

Și o promisiune pentru performanțe viitoare și mai înalte!

Foto: Ion MIHĂICĂ

